

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

MONSTERS UIT HET VERLEDEN

N° 2460

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Monsters uit het verleden

HOOFDSTUK I

HET OUDE BOEK

Op een ochtend in het laatst van de maand mei stond een man van rijzige gestalte in een klein, oud boekwinkeltje aan de Paternoster Road in Londen, die met grote aandacht verdiept scheen te zijn in de lectuur van een oud boekwerkje.

Het was een in perkament gebonden deeltje, dat van ouderdom geheel uit elkaar hing, en blijkbaar gedrukt was, toen de boekdrukkunst nog in haar kinderschoenen stond.

Het was in het Frans geschreven en hier en daar met houtgravures geïllustreerd.

Behalve de man, die het boek stond

te lezen waren er nog twee personen in de winkel; de winkelier, een oud gebogen mannetje met een glimmend kaal hoofd en een verbazend grote hoornen bril op een gebogen neus, die zich op geregelde tijden bediende uit een geweldige snuifdoos van schildpad, en de winkelbediende, een jongeman van omstreeks twintig jaar, met een sluw gezicht, kleine donkere ogen onder een laag voorhoofd, handen met bijzonder lange vingers, vulle nagels en sluijk haar.

De boekhandelaar stond achter de toonbank en was bezig met het doorbladeren van enige boeken die hem zo-

Even gebracht waren, terwijl de winkelbediende blijkbaar zijn tijd verdeelde tussen het afstoffen van de rijen boeken, die op een groot aantal planken gerangschikt waren, en het kijken naar de goed geklede klant.

Deze scheen daar echter in het geheel niets van te merken.

Daar het in de winkel, met de kleine ruiten en lage zoldering vrij donker was, had hij zich met het boek in de hand wat verder naar de deur begeven om daar wat beter van het licht partij te kunnen trekken.

Na geruime tijd klapte de klant het boek dicht, begaf zich naar de toonbank en vroeg:

— Wat moet dit boek kosten, mijnheer?

De boekhandelaar nam het boek uit de handen van de klant, draaide het om en om, bekeek de plaatjes alsof hij ze voor het eerst zag, mompelde enige onverstanebare woorden, en zei ten slotte:

— Twee pond sterling is niet te veel, mijnheer. Het is een zeldzaam werk, en hebt gij wel op de houtgravures gelet?

— Die heb ik inderdaad gezien, antwoordde de klant glimlachend. Het boek is echter minder zeldzaam dan gij schijnt te denken, al zullen er hier in het land waarschijnlijk minder exemplaren van zijn, dan in het land, waar de ontdekkingsreiziger die het schreef thuishoort. Wij zullen er echter niet lang over twisten, alstublieft, hier zijn uw twee pond sterling.

De boekenliefhebber had onder het spreken twee biljetten van een pond uit zijn portefeuille genomen en ze op de toonbank gelegd.

De boekhandelaar wilde het boek inpakken, maar de klant weerhield hem met een gebaar, en zei:

— Laat dat maar, mijnheer. Het boek is niet groot, ik kan het wel in mijn zak steken.

De daad bij het woord voegend, liet hij zijn aanwinst in een zak van zijn grijze overjas glijden, knikte de boekhandelaar toe en verliet de winkel.

Hij volgde enige tijd de nauwe met hobbelige klinkers geplaveide straat een der oudste van Londen, die bekend staat als de boekenbeurs en waar me-

nig liefhebber in de grote sortering oude tweedehandse boeken iets van zijn gang zal kunnen vinden.

De heer in de grijze overjas, sloeg aan het einde van de straat rechts af en vond op de hoek van de brede Cannonstreet een fraaie auto, een Rolls Royce op hem wachten.

De chauffeur, die een krant had zitten lezen, stak deze snel in zijn zak en ging rechtop zitten, zodra hij zijn meester zag aankomen.

Deze trad op hem toe en zei op zachte toon:

— Naar huis, James.

Juist toen hij wilde instappen, wierp hij toevallig een blik terzijde en zag dat de bediende uit de boekwinkel op enige afstand stond en naar hem keek.

Het liet hem blijkbaar onverschillig, hij haalde de schouders op, stapte in, en klapte het portier achter zich dicht.

Blijkbaar kende de chauffeur in dit stadsgedeelte voortreffelijk de weg, want hij reed met grote behendigheid door het warnet van kronkelende straten en pleinen in noordelijke richting naar Brompton, waar, zoals men zal weten de Cromwell road gelegen is.

Toen de boekenliefhebber die intussen zijn tijd besteed had aan het bestuderen van zijn nieuwe aanwinst, zich nog eens omkeerde, wierp hij als bij toeval een blik door de achterraut van zijn wagen.

Een trek van verbazing vertoonde zich op zijn scherp getekend, mannelijk gelaat.

— Wat zou die sijnour toch van mij willen, mompelde hij in zich zelf. Daar zit hij en houdt mijn auto voortdurend in het oog. Dat bevalt mij niet, evenmin als het gezicht van dat jonge mens me aanstaat. Wij zullen hem op onze beurt, in het oog houden.

Hij bracht de hand naar een kleine koperen knop, die onder aan de zitbank was aangebracht, en drukte er op.

Hij bracht hierdoor een mechanisme in beweging, waardoor de nummers op het achterbord van de auto bliksemsnel versprongen.

Een paar minuten later herhaalde hij deze manoeuvre en vervolgens nog een paar malen.

— Ziezo, mompelde hij binnensmonds nu heeft die kwibus al zoveel autonummers gezien, dat het hem zal duizelen.

Hij wierp weer een blik door de achterruit en riep uit:

— Maar die vent, lijkt wel gek. Het begint op een achtervolging te lijken. Wacht eens even, zou het misschien in verband staan met...

Hij voltooide de zin niet, maar bracht zijn mond naar de opening van de spreekbuis, die tegen de binnenwand van de auto bevestigd was, en waarvan het andere uiteinde uitkwam ter hoogte van het oor van de chauffeur.

— Niet naar mijn huis in de Cromwellstreet, James, maar naar mijn huis in de Victoriastreet, liefst vlug.

De chauffeur knikte even bevestigend met het hoofd ten teken dat hij het bevel begrepen had, en drukte het gaspedaal in.

Maar zo snel kon hij niet rijden, of de onvermoeide motorfietser hield de auto bij.

De inzittende van de auto had van tijd tot tijd nog eens een blik achter zich geworpen, en zijn verwondering nam steeds toe.

— Die vent rijdt buitengewoon goed voor een winkelbediende, mompelde hij. Men zou zeggen, dat hij zijn helé leven niets anders gedaan heeft. Ik geloof dat ik nog andere middelen te baat zal moeten nemen, want er schuilt iets achter die hardnekkigheid om mij gedurende bijna een uur niet uit het oog te verliezen.

Hij bukte zich, haalde een sleuteltje uit zijn zak van enigszins afwijkende vorm en opende daarmee een klein vak in de achterbank, nadat hij er het kussen had afgenomen.

Er werd nu een soort doos zichtbaar, die een aantal pruiken en valse baarden bleek te bevatten.

Hij schoof de gordijntjes voor de rui-

ten dicht, nam een pruik en wat vals haar uit de doos, en begon zijn gelaat te veranderen, waarbij hij zich bediende van een kleine zakspiegel.

In minder dan vijf minuten had zijn gelaat een volkomen verandering ondergaan.

Hij was nu een vrij bejaard man, met een hoog voorhoofd, een stalen bril op zijn neus, en twee blosjes op zijn wangen, met dikke lippen en een ijl baardje van rossig haar.

Nauwelijks had hij alle benodigdheden voor deze vermomming weer weggeborgen en de gordijntjes weer geopend of de chauffeur matigde de snelheid en stopte even later voor en smal, ouderwets huis in de Victoriastreet, dat op dat ogenblik blijkbaar niet bewoond was, want alle gordijnen waren dicht.

Vlak naast de huisdeur bevond zich een koetspoort, die bijna tot aan de eerste verdieping reikte en toegang gaf tot een binnenplaats.

De inzittende van de auto wierp nog een laatste blik achter zich, overtuigde zich er van dat zijn achtervolger eveneens zijn motorfiets tot stilstand had gebracht en was afgestegen, en riep toen door de spreekbuis:

— Rijd de koetspoort binnen, James en verlaat de binnenplaats door de andere poort aan de tegenovergestelde zijde. Ik zal de koetspoort aan deze kant wel sluiten. Wij zijn achtervolgd door een motorfietser, een jongeman van een jaar of twintig met een glad gezicht en donker uiterlijk. Hij heeft een korte gele overjas aan en een grijs geruite pet op. Gelukkig heeft hij je nog niet gezien en hij behoeft ook niet te weten waar je nu heen gaat. Wij zullen hem op die manier wel kwijt raken.

Weer knikte de chauffeur, ten teken dat hij het bevel blijkbaar goed begrepen had.

HOOFDSTUK II

DE SAGE VAN DE GOUDEN SPIN

De chauffeur reed langzaam de koetspoort binnen, stopte even, zijn passagier stapte snel uit en drukte het portier dicht.

Zonder zich op te houden reed de chauffeur verder, stak de binnenplaats over en verliet deze weer door een tegenovergestelde poort, die op Westham Lane uitkwam.

De uitgestapte, vermomde heer keek de wagen even na en wreef zich vergezocht in de handen.

— Dat is alweer voor elkaar, mompelde hij. Ik kan er nu wel zeker van zijn, dat James ongezien de Cromwellstreet zal bereiken.

Hij was inmiddels op een groengeverfde deur toegelopen, die zich in een der wanden bevond van het gewelf, dat door de koetspoort gevormd werd.

Hij haalde een sleutelbos te voorschijn, opende de deur, sloot deze zorgvuldig achter zich dicht, stak een klein portaal over, dat slechts schaars verlicht was, en ging toen een smalle wenteltrap op.

Op het portaal van de eerste verdieping bleef hij staan en opende met een tweede sleutel de deur van een groot vertrek, dat eenvoudig maar behaaglijk gemeubeld was.

Hij liep regelrecht naar het telefoontoestel, dat zich aan de wand bevond en nam de hoorn van de haak.

— Hallo, Charles, jij daar? riep hij. Kom onmiddellijk naar de Victoriastreet. Neen, je hoeft niet te schrikken; er is niets bijzonders gebeurd, behalve dat ik achtervolgd ben door een jonge snuiter, wiens bedoelingen mij niet duidelijk zijn. Wij zullen hem nu wel kwijt zijn. Ik heb je wat te vertellen, dat zeker je belangstelling zal gaande maken. Haast je, en maak gebruik van de tunnel. Je kunt dan binnen een

kwartier hier zijn.

De spreker hing de hoorn op, ging naar het venster en schoof voorzichtig het gordijn op een kiertje open.

— Die snoeshaan staat er waarachtig nog, mompelde hij voor zich heen. Hij haalt juist een notitieboekje te voorschijn en noteert het nummer van het huis. Het buskruit heeft hij zeker niet uitgevonden, anders zou hij niet zo openlijk te werk gaan. Toch vermoed ik, dat hier meer achter zit, dan op het eerste gezicht lijkt.

Hij verliet het vertrek en ging de trap af.

In de vestibule aangekomen, opende hij, door op een kleine verhevenheid onder aan de leuning van de trap te drukken, een geheime deur, die volkomen onzichtbaar was voor iedereen die er het bestaan niet van kende, en daalde toen af naar de grote kelder van het huis.

Daar deze geen licht van buiten af ontving, moest hij zijn zaklantaarn ontsteken.

Hij keek op zijn polshorloge en zette zich toen op een bankje, dat tegen een der muren stond en dat het enige meubilair van de kelder uitmaakte.

Na verloop van een minuut of tien, liet zich een zacht gonzend geluid horen, dat van achter de muren scheen te komen, snel in kracht toenam en toen plotseling ophield.

Een stuk van de muur schoof ter zijde en nu kon men het begin zien van een onderaardse tunnel, die verlicht was door een groot aantal gloeilampjes, op afstanden van tien meter onderling tegen de zoldering bevestigd en tevens een wagentje van eigenaardig model, dat slechts twee wielen had, welke op een enkele spoorstaaf rustten en door electriciteit met buitengewone snelheid

kon worden voortbewogen.

Uit dat wagentje stapte een jongeman met een gezond blozend gelaat en blauwe ogen, die de kelder binnentrad en de wachtende hand drukte, terwijl hij opgewekt uitriep:

— Daar ben ik Edward. Ik hoop dat het wachten je niet te lang is gevallen?

— Welneen, ik verwachtte je niet eerder, Charles. Ik heb in die tijd nagedacht over een interessant vraagstuk.

De beide mannen, die elkander hier op deze plaats ontmoetten, waren John Raffles, alias Lord Edward Lister, en Charles Brand, zijn trouwe vriend, die bijna al zijn avonturen, hoe gevaarlijk ook, deelde.

De jongeman was zoëven door de onderaardse gang met grote snelheid aangekomen uit het huis, hetwelk de Grote Onbekende sedert tal van jaren in de Cromwellstreet bewoonde, onder de naam Lord William Aberdeen.

Charles Brand was na de begroeting van zijn vriend weer in de tunnel gegaan en had het electrisch licht gedoofd door een kleine hefboom over te halen.

Bijna tegelijkertijd schoof het stuk muur geruisloos weer op zijn plaats.

— En zeg mij nu eens gauw wat er aan de hand is, Edward. Ik brand van nieuwsgierigheid, riep de jonge man uit.

— Begrijpelijk, zei Raffles, ik zal je alles vertellen, maar laat ons dan eerst een aangenamer plekje opzoeken dan deze kale kelder.

De twee vrienden verlieten de onderaardse ruimte, die op een geniale wijze in verbinding was gebracht met het geheime laboratorium van het huis in de Cromwellstreet en gingen de trap op, die naar de eerste verdieping voerde, waar zij het vertrek binnentraden, waar Raffles even te voren had getelefoneerd.

Brand wilde aanstonds de gordijnen terzijde schuiven, maar Raffles hield hem bij de arm terug.

— Dat zal ik straks wel doen, zei hij. Het is best mogelijk, dat die snuiter er nog staat, en hij behoeft hier geen twee personen te zien, want dat zou zijn achterdocht nog meer kunnen gaande maken.

Hij opende voorzichtig het gordijn weer op een kier en riep uit.

— Hij is weg. Wij kunnen het er nu wel op wagen.

Hij schoof de gordijnen nu geheel open en nam in een gemakkelijke stoel, dicht bij een der ramen, plaats.

— Ik zie dat je je ook vermomd hebt, zei Brand. Was dat nodig?

— Ja, dat was noodzakelijk. Ik was in een boekwinkel, in de Paternoster Row, en daar schijnt de winkelbediende zoveel belang in mij te hebben gesteld, waarschijnlijk vanwege het boek dat ik er gekocht had, dat hij zich de moeite heeft gegeven mij per motorfiets te achtervolgen. Gelukkig bemerkte ik dat bijtijds, zodat ik mijn maatregelen kon nemen. Het was echter nodig, dat ik mij vermomde als de ontdekkingsreiziger Brown, die dit huis heet te bewonen, gedurende de paar dagen, die deze fictieve persoon, hier in de stad doorbrengt, want de mogelijkheid was niet uitgesloten, dat een der omwonenden mij zou zien.

— Maar heeft die jongen dan de auto niet verder kunnen volgen? vroeg Brand.

— Neen, want James is door de tweede poort weggereden.

— Maar ik begrijp niet goed, wat het er eigenlijk op aan zou zijn gekomen, als die jonge vent inderdaad je adres in de Cromwellstreet te weten was gekomen. Je deed daar toch niets kwaads in die winkel.

— Dat zeker niet, antwoordde Raffles glimlachend, maar ik kocht er een boek, dat wellicht de aanleiding zal zijn tot een avontuur, hetwelk Lord Aberdeen zeker niet, maar John Raffles daarentegen zeer stellig wel zou ondernemen.

— Aha, zit daar de knoop? riep Brand uit. Dan heb je verstandig gehandeld. Maar vertel mij nu eens gauw wat dat voor een boek is.

Raffles stond op, nam het deeltje uit de zak van zijn overjas die hij over een stoeleuning had gehangen en reikte het Brand toe.

Deze sloeg het vol belangstelling open las hier en daar een klein stukje, be-

keek de merkwaardige houtsneden, en het jaartal, en keek Raffles toen enigszins verwonderd aan.

Deze had hem glimlachend met de handen in de zijde gade geslagen.

— Ik geloof niet dat je de waarde van dat boek inziet, zei hij toen.

— Om je de waarheid te zeggen, neen Edward. Ik begrijp inderdaad niet goed, waarom dit oude boek, blijkbaar een reisverhaal van een Franse ontdekkingsreiziger de aanleiding zou kunnen zijn tot een of ander avontuur.

— Dan zal ik je maar een weinig op weg helpen, amice, zei Raffles, het boek uit de hand van zijn vriend nemend.

— Het boek dateert, zoals je hebt gezien van het jaar 1522 en is geschreven in die enigszins pedante, opgeblazen stijl, waarvan de ontdekkingsreizigers van die tijd zich bedienden. Ook de romantiek ontbreekt er niet aan. Het was in de tijd, toen de geleerden nog maar ternauwernood hadden aangenomen, dat de aarde niet plat, maar een bolvormig lichaam was. Juist in die tijd werden tal van aardrijkskundige ontdekkingen gedaan. Het was omstreeks dat jaar, dat Cook de Fidsji eilanden ontdekte en Tassman de eilanden, die naderhand naar hem genoemd zijn. De Fransman die dit boek schreef, Jean de la Hure, schijnt ook zijn aandacht vooral gewijd te hebben aan die wonderlijke groep van vele honderden eilandjes in de Polinesische Archipel, die liggen tussen 19 en 22 graden zuiderbreedte en 174 en 176 graden westerlengte. Van zijn ontdekkingen en ervaringen geeft hij in dit merkwaardige boekje verslag. Hij schijnt speciaal de Vriendschapseilanden, een ander naam voor Tonga Archipel, bezocht te hebben. Vóór dat deze eilandengroep, die op zich zelf minstens zestig min of meer grote eilanden telt, in handen van de Engelsen viel, werd het volk geregeerd door een koning, wiens waardigheid erfelijk was en ook soms door een koningin, als er geen mannelijke opvolger was. Die eilanden werden en worden nu nog voor een deel bewoond door de Maoris een goed gebouwd, rijzig menserras, en dat nog veel schoner was,

vóór wij Westerlingen er onze zogenaamde beschaving hebben gebracht, dat wil zeggen, sterke drank en ontucht.

— Overdrijf je nu niet wat, Edward? riep Brand verwijtend uit.

— Misschien wel, misschien ook niet. Hoe het zij, onze vriend de la Hure schijnt zeer onder de indruk te zijn gekomen van koningin Amagura, die omstreeks die tijd geregeerd moet hebben over de gehele Polinesische Archipel, dat wil zeggen over de eilandengroep, die de Bismarck archipel, de Salomonseilanden, de nieuwe Hebriden, de Fidsji of Samoa-eilanden, de Elicce-eilanden, de Phenixgroep en nog enkele andere eilandengroepen omvatte, waarvan de Paumotu-eilanden wel de voor naamste zijn. Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, dat al deze eilanden gelegen zijn in de Stille Oceaan ten Oosten van Australië.

— Dat laatste wist ik, Edward, maar nog steeds begrijp ik niet goed, wat dat alles te maken kan hebben met het avontuur, waarover je hebt gesproken en ook niet hoe het in verband kan staan met die achtervolging van die winkelbediende.

— Niet zo ongeduldig, amice, dan zul je het aanstonds vernemen.

Raffles bladerde nog even in het boekje waaruit nog wat stof opwarrelde en vervolgde:

— In het jaar 1400, zo beweert de schrijver, moet er in die Archipel een overerflijke ziekte, veel lijkend op de pest geheerst hebben. Steeds verder greep die ziekte om zich heen, ondanks de grote offers welke de inboorlingen aan hun Oppergod Ptah brachten. Na enkele jaren verdween de ziekte even snel als zij opgekomen was, maar een halve eeuw later keerde zij nogmaals terug, toen de grootvader van Koningin Amagura, Taladjah geheten, daar de scepter zwaaide. Teneinde raad, moet deze toen de gelofte hebben afgelegd een tempel te bouwen op een der vele eilanden, ter ere van de God Ptah. De tempel in kwestie werd gebouwd, en verfraaid met de prachtigste voorwerpen, om de vertoornde God te vertederen. Het voornaamste stuk was een

reusachtige spin, van zuiver goud vervaardigd.

— Ik meen mij te herinneren, dat de spin bij vele Polinesische stammen, evenals de gouden tor bij de Egyptenaren als een heilig dier wordt beschouwd, merkte Brand nu op.

— Dat heb je goed onthouden, amice; dat is inderdaad het geval. Die gouden spin moet een kolossaal kunstwerk zijn geweest; bijna een meter hoog, even breed, en met beweegbare poten van twee meter lengte, ogen van smaragd en met een keten van grote diamanten bij wijze van gordel om het lichaam gewikkeld. De schrijver vermeldt dat die gouden Spin ongeveer tachtig kilo woog. Excusez du peu. Dat wil zeggen, dat dat ding alleen naar gewicht berekend, volgens de tegenwoordige prijs van het goud 30.000 pond sterling waard zou zijn. Maar dat valt in het niet ten opzichte van de juwelen, die eenvoudig onschatbaar moeten zijn.

Brand had met zichtbare twijfel toegelusterd.

— En geloof jij daar iets van? vroeg hij met moeite zijn spot verbergend.

— Beste Charles, ik zie niet in, waarom ik het niet zou geloven. Zou jij daarvoor een reden kunnen noemen?

Charles Brand dacht even na en antwoordde toen:

— Maar, mijn hemel, Edward, niemand heeft die Gouden Spin ooit gezien.

— Noem je dat een bewijs? Er zijn meer dingen die wij nog nooit gezien hebben en waarvan het bestaan niettemin onloochenbaar vast staat. De antraciet, die je in de haard stookt heeft duizenden eeuwen in de schoot der aarde gerust, voor zij aan de dag kwam. Ik moet echter toegeven, dat de la Hure hier en daar sterk overdrijft, maar dat deden alle schrijvers van die tijd. Hij heeft het, bijvoorbeeld, in zijn boek over monsterachtig grote slangen, zo dik als een boomstam, en die in staat waren een nijlpaard in hun kronkels te versmoren en zelfs een stier in zijn geheel te verslinden. Dat komt mij zelf natuurlijk ook als een fantasie voor, maar ik kan niet inzien, waarom ik het bestaan van die Gouden Spin ook zou

moeten betwijfelen.

— Van wie had de schrijver dat verhaal vernomen?

— Van Koningin Amagura.

— En van wie had zij het gehoord?

— Uit de mond van haar vader. Het was echter op straffe des doods aan iedere Maori verboden met een Westering over het bestaan van de tempel te spreken.

— Maar hoe komt het dan, dat reeds een halve eeuw, nadat de tempel werd gebouwd, blijkbaar niemand meer goed wist van het bestaan daarvan?

— Dat kwam omdat het eilandenrijk van Koningin Amagura werd overvallen door een vijandelijke stam, die er een andere erediensdienst op na hield. Toen die vijandelijke stam in honderden prauwen kwam aanzetten, hadden enkele vertrouwde dienaren nog juist de tijd de Gouden Spin naar het destijds onbewoonde Tongatabu, een klein eilandje in de Vriendschaps-archipel, over te brengen en daar te verbergen. De rest werd echter geroofd, en de bevolking, zo goed als totaal uitgemoord. Komt het je nu niet aannemelijker voor, dat niemand iets van het bestaan van de Gouden Spin afwist?

— Inderdaad, nu ik er over nadenk is dat niet onmogelijk.

— Jean de la Hure heeft het verhaal te boek gesteld, en misschien zou ik dat relaas niet geloven, als ik geen studie had gemaakt van de bewuste archipel. In onze bibliotheek zijn een paar boeken die ik je ter lezing kan aanbevelen. Je zult daarin voldoende aanwijzingen vinden voor het bestaan van dat wonderbaarlijke sieraad.

— En nu zul je je zeker willen overtuigen, dat de la Hure waarheid heeft gesproken?

— Dat wil ik inderdaad.

— Zou niemand anders iets van het bestaan van die schat afweten?

— Dat denk ik niet... tenzij... misschien die winkelbediende.

— Wat zeg je daar? Dus daarom zou hij je hebben gevolgd?

— Ik kan er geen andere reden voor vinden. Die jongen heeft het boek waarschijnlijk in handen gehad, en de

koper van het werkje gevolgd, om te zien waar deze woonde, waarschijnlijk niet met de beste bedoelingen. Het gezicht van die jongeman beviel mij al direct niet.

Raffles was onder het praten opgestaan en had nogmaals een blik uit het

raam geworpen.

— De weg is nu vrij, zei hij, en wij kunnen gerust naar huis terugkeren, ook al maken wij geen gebruik van de tunnel. Ik wil wel wat in de frisse lucht vertoeven en mijn gedachten nog eens over deze zaak laten gaan.

HOOFDSTUK III

DE BOODSCHAP AAN PROFESSOR NICHOLSON

De verhouding tussen de bediende uit de boekhandel aan de Paternoster Row tot zijn patroon zou iedereen met verwondering hebben vervuld.

De jongeman maakte volstrekt geen haast om zijn werk in de boekhandel weer op te vatten. Hij bleef, na het nummer van het huis van Raffles in de Victoriastreet te hebben genoteerd, nog wel een minuut of tien in de buurt rondhangen, stapte toen op zijn motorfiets, die hij naar de huurgarage terugbracht, nam een bus, die hem tot in de omgeving van Mayfair bracht, waar hij uitstapte en een zijstraat insloeg in de omgeving van Bondstreet.

In die zijstraat stond een oud huis, dat door de eigenaar of huurder ingericht was als een Italiaans kroegje.

De winkelbediende, die nog steeds geen haast maakte om naar de Paternoster Row terug te keren stapte dat kroegje binnen, ging naar de tapkast en wisselde op zachte toon enkele woorden met de waard, die er uitzag als een beroepsworstelaar met vuisten als smidshamers, vet glimmend haar, een laag voorhoofd en vierkante kaken, en begaf zich daarop naar een klein opkamertje, achter de gelagkamer gelegen, en dat langs een trapje van zes treden te bereiken was. De waard ging naar de telefoon, nam de hoorn van de haak, en draaide een nummer. Het telefoongesprek duurde maar kort en de waard ging weer aan zijn werk.

Het opkamertje, dat licht ontving door een raam, hetwelk op de binnenplaats uitkeek, was tamelijk goed gemeubeld en van de gelagkamer gescheiden door een deur met ordinaire vitrage gordijntjes voor de smalle ruiten.

De bezoeker ging op een stoel bij de tafel zitten, stak een sigaret op, en bleef kalm zitten wachten.

Na een half uur kwam een bezoeker, die voorzichtig de deur van het kamertje opende, even rondkeek en toen binnentrad.

Het was een rijzig man met een vrij knap gelaat, maar dat bij tijden een eigenaardige trek van koude wreedheid en boosaardige spot vertoonde.

Hij was keurig naar de laatste mode gekleed, met een scherpe vouw in zijn pantalon en droeg peau de suède handschoenen.

Nadat hij de deur secuur achter zich had dicht gedaan trad hij op de winkelbediende toe, die direct was opgestaan en nu in eerbiedige houding bleef staan, en zei op zachte toon:

— Wel, Redskin, is er iets bijzonders aan de hand, dat je mij hier laat komen? Ik hoop het voor jou, want het is niet de gewoonte, dat de ondergeschikten de meesters bij zich laten ontbieden.

— Ik heb inderdaad goed nieuws, chef.

— De oude boekenwurm heeft dus inderdaad een boom duiten in huis, zoals wij al vermoedden? vroeg de man, wiens

ogen schitterden.

— Dat heb ik nog niet kunnen ontdekken, chef, luidde het antwoord.

— Wat? riep de man, wiens naam Garrick was, nijdig uit. Daarvoor hebben we je toch de betrekking bij die oude kwibus bezorgd?

— Jawel, chef, dat weet ik.

— Welnu, waarom laat je mij dan roepen? Je zult het toch niet wagen met de chef van de Bende der Raven een loopje te nemen?

— Dat zou ik nooit durven, chef, antwoordde de winkelbediende Redskin ge-dwee.

— Zeg op dan, waarom je me hebt opgebeld.

— Dat zal ik u zeggen, chef, als ik even mag uitpraten. Ik heb gisteren een oud boek in zijn winkelvoorraad ontdekt, en daarin iets gelezen, waarin de Meester ongetwijfeld het aller-grootste belang zal stellen. Ik zou u daarom willen verzoeken, mij, als het kan, direct bij hem te brengen, opdat ik hem van mijn vondst in kennis kan stellen.

Garrick had hem met open mond aangestaard, blijkbaar te verbaasd om een woord te kunnen uiten.

Toen barstte hij los:

— Je bent gek. Het is duidelijk, dat je pas kort als lid van onze bende bent aangenomen, anders zou je moeten weten, dat niemand ooit de Meester van aangezicht tot aangezicht te zien krijgt, uitgezonderd de chefs der onderafdelingen. Niet meer dan hoogstens acht personen op de hele wereld weten wie de Meester is, en jij denkt, dat men een piepjonge leerling bij hem zou toelaten? Stel je dat maar uit je hoofd, en vertel mij wat er in dat oude boek voor bijzonders staat. Ik weet wel wat ik dan moet doen.

Redskin aarzelde een ogenblik, maar toen kreeg zijn gelaat een vastberaden uitdrukking.

— 'k Vraag excuus chef, maar dat doe ik niet. Ik zelf wil de Meester het geheim openbaren. Ik wil dat hij ziet dat ik niet de eerste de beste ben. Ik wil promotie maken, als gij het dan weten wilt. Ik bedank er voor om op de achtergrond te blijven. Als ik dan de

Meester nu niet te spreken kan krijgen, dan zal ik op een der volgende vergaderingen, waarop hij gemaskerd verschijnt, hem mijn ontdekking mededelen, maar alleen aan hem.

De chef van de Bende der Raven had met een dreigende blik in zijn ogen toegeluisterd.

— Je durft nog al wat, zei hij toen. Vertrouw je mij soms niet?

— Dat is de zaak niet, chef, maar gij kunt het mij niet euvel duiden, als ik de eer van deze ontdekking voor mij zelf opeis, en de Meester toon, dat ik mijn plaats in het Genootschap waard ben.

Garrick beet zich op de lippen, maar de uitdrukking op het gelaat van zijn ondergeschikte liet aan duidelijkheid niets te wensen over.

De bendechef haalde dus de schou- ders op, en zei:

— Zoals je wilt. Je moet het zelf weten. Ik zal een vergadering van de chefs aanvragen, maar ik zou niet graag in je schoenen willen staan, als je medede- ling niet van groot gewicht is, want de Meester houdt niet van grapjes en wie hem voor een wissewasje lastig valt, die rookt een vuile pijp.

— Ik ben er vast van overtuigd, dat de Meester mij erkentelijk zal zijn, her- nam Redskin op rustige toon. Ik zou u echter willen verzoeken niet te lang te wachten, want er zijn kapers op de kust. Als de vergadering nog vannacht kan worden bijeen geroepen, dan is dat zeer aanbevelenswaardig.

Garrick stond op.

— Goed; ik zal er voor zorgen, zei hij kortaf. Kom om twaalf uur in het Witte Paard in de Thames Street. Het wachtwoord voor heden is: « Shydrift »

— Ik zal niet op me laten wachten. Zeg maar aan de Meester, dat er zeer waarschijnlijk op zijn minst een half miljoen pond sterling is te verdienen.

— Dat klinkt al beter, riep Garrick uit. Ik zal het de Meester zeggen en als je ontdekking inderdaad resultaat oplevert, dan zal ik de eerste zijn om je daarmee geluk te wensen en je van leerling tot gezelschap te bevorderen.

Garrick knikte Redskin toe en ver-

trok.

Er verscheen een spottende glimlach op het sluwe gelaat van de achtergeblevene en hij mompelde tussen de tanden:

— Je dacht met een kind te doen te hebben, hé, broer, maar je zult spoedig inzien, dat je niet met een suffert te maken hebt. Wij zullen eens zien of je nog lang chef van de bende zult zijn. Ik ben er zeker van, dat de Meester mij zo dankbaar zal zijn, dat ik het een beetje verder zal brengen dan alleen tot gezel.

Hij zette zijn pet op, opende de deur, overtuigde zich dat er niemand in de gelagkamer was, ging de trap af, knikte de Italiaanse waard achter zijn tapkast in het voorbijgaan toe, en verliet daarop het kroegje.

De tijd duurde hem, Redskin, lang voor dat de avond viel.

Hij dacht er geen moment aan naar de boekhandel terug te gaan, omdat zijn patroon hem op staande voet, zijn congé zou geven, daar hij eenvoudig de winkel in de steek had gelaten, zonder enige reden.

Toen het elf uur sloeg, nam hij een bus, die hem aan de overzijde van de Thames tot dicht bij de Thames-street bracht, een smalle, morsige straat, met een aantal kroegen, die volkomen in deze buurt pasten.

Het Witte Paard was de plek van samenkomst van de bende der Raven, een der gevaarlijkste en talrijkste dievenbenden van de Engelse hoofdstad.

In de grote kelder, die zich onder deze kroeg uitstreekte en vanwaar een geheime uitgang leidde naar een huis in een veel bredere straat, hadden op regelde tijden bijeenkomsten van de bende plaats.

Het sloeg juist twaalf uur, toen Redskin het Witte Paard binnentrad en op fluisterende toon het wachtwoord noemde aan de kroegbaas, een kerel met een gemeen gezicht en vuurrood haar, die achter zijn tapkast bezig was de glazen te vullen voor de talrijke bezoekers, allen behorende tot het gilde der zware jongens.

De waard drukte een kleine hef-

boom, die achter de tapkast verborgen was neer, waardoor een kleine deur zich geruisloos opende.

Redskin ging hier binnen en de deur sloot zich dadelijk achter hem.

Hij volgde een smalle gang, die slecht schaars verlicht was, en waar zich twee mannen bevonden, die een zware met ijzer beslagen deur bewaakten.

Ofschoon dat tweetal beiden leden van de bende der Raven waren en Redskin goed kenden, moest hij toch het wachtwoord noemen.

Toen pas lieten zij hem passeren nadat een hunner op een biezondere wijze op de deur geklopt had.

Deze opende zich, als door een onzichtbare hand bewogen, en Redskin stond op de drempel van een goed gemeubeld vertrek, dat men zo diep onder de grond zeker niet zou verwachten.

In dit vertrek mochten slechts de Meester en de bendehoofden komen, benevens zij, die tot een conferentie waren uitgenodigd.

Een enkele blik was voor de eierzuchtige leerling voldoende om hem te doen zien, dat zijn verzoek was ingewilligd.

Om een grote ronde tafel in het midden van het vertrek zaten zeven mannen.

De middelste droeg een vuurrood masker, dat bijna zijn gehele gelaat verborg en slechts een klein gedeelte van het voorhoofd vrij liet.

Hij droeg een wijde mantel van rode zijde, die zijn gestalte verborg.

Redskin wist dat hij tegenover de Meester stond, het opperhoofd van het Genootschap van de Gouden Sleutel, de man, die over leven en dood kon beschikken van duizenden misdadigers, over de gehele wereld verspreid, en die hem onvoorwaardelijke gehoorzaamheid gezworen hadden.

De jongeman stond nu in het volle licht en keek onbevreesd naar de man in de rode mantel, daartegenover hem.

Enige ogenblikken bleef het volkomen stil.

Redskin kende de regels en de voorschriften van het Genootschap op zijn duimpje, en wist dat het streng verbo-

den was het eerst het woord tot de Meester te richten.

Eindelijk nam deze het woord en zei:

— Men heeft mij gezegd, leerling, dat gij mij een belangrijke mededeling hebt te doen. Ik ben er van overtuigd dat het een belangrijke boodschap zal zijn, want nog nooit heeft iemand het gewaagd mij voor een onbeduidende zaak te storen. Gij kunt nu vrij uit spreken, want voor deze chefs heb ik geen geheimen.

Redskin kuchte even en begon:

— Bij het opruimen van een kast met oude boeken, vond ik een werk van de ontdekkingsreiziger Jean de la Hure, handelend over de Maoris, en meer in het bijzonder over de ontdekkingen in de Toga Archipel.

En nu deelde Redskin het romantisch verhaal van de la Hure's ontdekkingsreis mede, dat hij in het boek gelezen had.

Professor Nicholson had onbeweeglijk toegeluisterd, zonder zijn ogen van de spreker af te wenden.

Reeds bij de eerste woorden had hij begrepen, dat die onbeduidende winkelbediende hier inderdaad een ontdekking van het hoogste belang had gedaan.

— Hebt gij dat boek meegebracht? vroeg de Meester?

— Dat kon ik helaas, niet, Meester.

— Waarom niet?

— Omdat het gekocht werd vóór ik gelegenheid had het mee te nemen, zonder dat het gemerkt werd. Ik heb echter alle pagina's uit het boek over geschreven, die op de Gouden Spin betrekking hebben. Hier hebt u ze.

Hij overhandigde professor Nicholson een vel papier, dat bedekt was met dicht ineengeschreven woorden.

Nicholson wierp er een blik op en knikte enige malen met het hoofd.

Toen vroeg hij.

— Hebt gij de klant gezien die het boek kocht?

— Ja, Meester, maar ik weet niet wie hij is. Ik had hem nog nooit gezien.

— Hoe zag hij eruit?

— Hij was een slanke man, met bijna wit haar, donker grijze ogen en witte bakkebaardjes. Dat wil zeggen, zo zag

hij er uit toen hij de winkel binnenkwam.

— Wat bedoelt gij daarmee? vroeg Nicholson snel.

— Toen hij de winkel met het boek verliet en ik op zijn gelaat had kunnen lezen, dat ook hij aanstonds de betekenis van dat boek had begrepen, ging ik hem dadelijk na, en zag dat hij langzaam de straat afliep, een hoek omsloeg en in een geweldige slee van een auto stapte. In een garage, een paar huizen verder, huurde ik direct een motorfiets, die juist was teruggebracht door een ander en waarvan de benzinetank nog goed gevuld was en ging hem na.

Ik kon hem volgen tot een huis in de Victoriastreet...

— In de Victoriastreet, zegt gij? riep Nicholson uit, terwijl hij met een ruk het hoofd ophief.

— Ja meester, en toen hij uit de auto stapte, had hij geen wit haar meer en ook geen witte bakkebaardjes. Ik kon het duidelijk zien, al maakte hij nog zoveel haast om de beide vleugeldeuren van de koetspoort voor mijn neus dicht te doen.

— Was er een koetspoort, een groen geverfde koetspoort? riep Nicholson op zulk een hartstochtelijke toon, dat Redskin onwillekeurig een pas terugweek.

— Ja Meester, antwoordde Redskin ietwat bedeesd.

— En verder?

— Verder niets, Meester. De auto is waarschijnlijk door een andere uitgang weg gereden.

— Dat zal wel zo zijn, zei de Meester op doffe toon. Je hebt te doen gehad met een tegenpartij, waartegen je nog niet opgewassen bent. Later zul je dat misschien wel begrijpen. Heb je het nummer van het huis onthouden.

— Ja, Meester, ik heb het opgeschreven; hier hebt gij het adres.

Na deze half luide woorden liet Nicholson een kort, vals lachje horen.

— Ja, ja, wij weten wel wie die Brown is, mompelde hij.

Toen vervolgde hij luid:

— Redskin, het Genootschap is u veel verplicht, want zelfs al zou de onderneming, welke wij nu op touw gaan

zetten, tot niets leiden, dan hebt gij niettemin getoond een waardig lid van de bende te zijn. Ik bevorder u hiermede tot gezelschap. Wanneer de onderneming slaagt, waarvan ik u een aandeel zal toekennen, en welke ik zelf zal leiden,

daar ik de plaatselijke gesteldheid ken, dan zal uw loon veel groter zijn. Wacht mijn nadere bevelen. Gij kunt nu gaan.

Redskin maakte een korte buiging en verliet daarop ruggelings, zoals het voorschrift het eist, het vertrek.

HOOFDSTUK IV

EEN ONVERWACHT OPONTHOUD

Raffles en Charles Brand zaten in de kleine kamer van het huis in de Cromwellstreet, waar zij zo juist hadden gegeten en nu hun sigaretten opstaken.

Gedurende de maaltijd hadden de twee vrienden over niets anders gesproken, dan over de moeilijke taak die hen wachtte.

Zij waren nu aan het beraadslagen over de beste wijze om de aanstaande onderneming tot een goed einde te brengen.

— We zouden met de Duivel der Lucht kunnen gaan, zei Raffles, met onze betrouwbare vliegmachine, want die zou ons er in enkele dagen brengen, maar er zijn bezwaren, want ik ken het eiland Tongatabu niet. Ik weet alleen dat het zeer klein is, onbewoond, en van vulkanische oorsprong. Volgens de aardrijkskundige encyclopedie moeten er zich tal van spitse rotspunten bevinden, en een landing zal daar hoogst bezwaarlijk zijn. Bovendien is het best mogelijk dat het dagen, misschien weken zal duren vóór wij de plek hebben ontdekt waar zich de Gouden Spin bevindt, ook al geeft het boek van Jean de la Hure daaromtrent enige vage aanwijzingen. Voor zulk een lange tijd kan een vliegmachine geen levensmiddelen meenemen, terwijl wij er ook nog aan moeten denken dat wij op de terugreis waarschijnlijk het zware gewicht van de Gouden Spin hebben te vervoeren, dat wil zeggen het gewicht van een volwassen man.

— Je hebt gelijk, het lijkt mij het beste ditmaal met een mailboot te gaan.

— O, neen, daar denk ik geen ogenblik aan. Stel je voor dat we met dat reusachtige gouden ding aan boord van een schip komen aanzetten. Neen, hoor. Bovendien schijn je helemaal te vergeten, dat de mailboten wel de voornaamste eilanden van de Fidsjigroep aandoen maar Tongatabu niet.

— Wel, laat ons dan een van onze eigen grote motorboten nemen.

— Je praat er gemakkelijk over, riep Raffles lachend uit. Onze grootste motorboot, en de enige, waarin wij in deze tijd van het jaar zonder gevaar twee oceanen zouden kunnen oversteken, is, zoals je weet, nogal erg beschadigd bij onze laatste tocht en ligt nog op de werf. Het zal nog minstens drie weken duren voor dat karwei klaar is. Neen, Charles, ik weet maar één oplossing.

— En die is?

— Dat wij met de Bruinvis gaan.

— Met de duikboot?

— Zoals je zegt. Lukt je dat niet aan?

— Ik vind het voortreffelijk, riep Brand vol geestdrift uit. Is Henderson van de partij?

— Dat spreekt van zelf. Ik zou onze brave reus bij deze reis niet gaarne missen.

— Is de Bruinvis direct beschikbaar?

— Ja. Dat wil zeggen, de boot ligt in een verborgen grot op een klein

eiland aan de oostkust van ons land. Wij kunnen er binnen een dag zijn.

— Goed. Dan blijft ons niets anders over dan onze toebereidselen te gaan maken, Edward.

De twee vrienden begaven zich naar de bibliotheek, waar Brand enige voortreffelijke kaarten en atlassen uit de grote kast haalde en op de tafel uitspreidde.

Maar een half uur later ging de jongeman met een zucht in een gemakkelijke stoel zitten en zei:

— Ik moest maar liever naar bed gaan, Edward. Ik voel mij werkelijk beroerd.

Raffles keek hem bezorgd aan.

— We zullen wel eens zien wat het is, zei hij. Je weet dat John Raffles als hij het verkoos de dokterstitel zou mogen voeren.

Hij voelde zijn vriend de pols, keek in zijn keel, beluisterde met de stethoscoop zijn ademhaling en had aldra zijn diagnose gemaakt.

— Het is niet ernstig amice, maar ons reisje moet worden uitgesteld. Je bent wat grieperig. Ga naar bed, slik wat aspirine en je bent er met vijf of zes dagen van af.

Brand voelde zich te ellendig, om tegenwerpingen te maken en kroop onder de wol.

De jongeman sliep die nacht tamelijk onrustig en voelde zich de volgende dag lamlendig en vermoeid.

Toen Raffles naast zijn bed kwam zitten, greep hij diens hand en zei met schorre stem:

— Ik ben een ongeluksvogel, Edward. Ik dreig al je plannen in de war te sturen; ga toch alleen met James Henderson, voor iemand je voor is geweest.

Raffles schudde het hoofd.

— Ik denk er geen ogenblik aan, zei hij glimlachend, je bent over een dag of vier weer op de been, en dan zullen wij de verloren tijd wel inhalen.

— Maar dan kan het wel te laat zijn, zei Brand.

— Kom, kom. Niet zo somber. Veronderstel, dat iemand het werkelijk in zijn hoofd haalt naar dat eiland te gaan dan zou hij toch pas vanavond kunnen

vertrekken met de Engelse mailboot, die naar de Fidsjigroep vertrekt. Maar dan is hij er nog niet. Daar zou hij een of andere boot moeten huren om naar Tongatabu te gaan. Dat alles kost natuurlijk tijd. En onze « Bruinvis » loopt gelukkig zo snel, dat de verloren tijd gemakkelijk zal zijn in te halen.

— Ik mag het lijden, want ik zou het mij zelf nooit vergeven als ik de oorzaak was dat deze onderneming in duigen zou vallen.

De dagen verstreken, Brand bleef braaf in bed, slikte aspirientjes, de koorts week en na vier dagen kon hij reeds weer opstaan.

Een dag daarna zaten de twee vrienden in de kleine tuinkamer, die aan Brand's slaapkamer grensde.

Laatstgenoemde zat in een gemakkelijke stoel, met een deken over de benen, en snoof vol welbehagen de lucht van bloemen en planten op, die door het half geopende raam naar binnen stroomde.

— Ik dank de hemel dat ik morgen weer tot je dienst kan zijn, zei hij opgewekt. Nog nooit zijn vier dagen mij zo lang gevallen.

— Wij zullen morgennamiddag vertrekken, Charles, zei Raffles, en ik kan het je nu wel zeggen: het had, geloof ik, niet veel later moeten worden.

— Hoe zo? vroeg Brand verschrikt.

— Omdat men ons, geloof ik, werkelijk is voor geweest.

Brand keek hem met grote vragende ogen aan.

— Professor Nicholson is drie dagen geleden op reis gegaan, zei Raffles in antwoord op die onuitgesproken vraag.

Brand slaakte een diepe zucht en zei:

— Mijn voorgevoel heeft mij dus niet bedrogen. Ik heb al die tijd, toen je mij het verhaal deed van die boekhandelaarsbediende, een vervelend gevoel gehad. Nu zal wel alles verloren zijn.

— Kom, kom, je ziet de zaak te zwart in.

— Maar hoe weet je dat hij juist daarheen gaat?

— Dat zal ik je zeggen. Bij toeval kwam ik vier dagen geleden voorbij zijn huis in de King Edwardstreet en

zag toen, dat juist een kruier een stuk of drie grote koffers uit zijn huis droeg en op een kar laadde. Nieuwsgierig en ongezien kwam ik wat dichterbij en kwam juist bijtijds om te horen, hoe die Redskin de man toevoegde:

« Heb je de vrachtbrieven. Alles moet naar het kantoor van de Carolinian Line gebracht worden. » Ik liep langzaam door, maar het schoot mij als een bliksemflits door het hoofd, dat die zogenaamde winkelbediende niets anders kon zijn geweest, dan een lid van een of andere bende. Het werd mij nu ook duidelijk, waarom dat jongemens mij gevolgd was.

De volgende dag, toen je gerust sliiep, vermomde ik mij als stationskruier, en ging eens een kijkje nemen op het Victoria station. Mijn moeite werd beloond, want ik zag daar al gauw enige beampten van het kantoor van die stoomvaartmaatschappij, die een grote partij bagage vergezelden, die blijkbaar van Londen verzonden moest worden naar Portsmouth, vanwaar de boten vertrekken, die op Zuid Amerika, de Antillen en de Carolinische eilanden varen. Ik hield een oogje in het zeil en zag ook dat de bagage van Nicholson

werd ingeladen, die ik bij de eerste oogopslag herkende. En ik was het station nog niet uit, of ik zag de vent, die ons bij onze laatste ontmoeting in India alweer door de vingers was geglipt in hoogst eigen persoon het perron opwandelen in gezelschap van een stuk of vijf andere personen. Hij keek eerst of zijn bagage goed bezorgd was, en stapte toen in de trein. Ik wist nu genoeg en ging naar huis.

Charles Brand slaakte een diepe zucht.

— Je zult zien, zei hij, dat door die ongelukkige griep de hele onderneming in het water zal vallen.

— Niks hoor. De « Bruinvis » is reisvaardig, al onze bagage is reeds gepakt en voor een deel al door Henderson aan boord gebracht en wij behoeven niets anders te doen dan ons morgen in te schepen. En zijn wij eenmaal onderweg, dan geef ik je de verzekering, dat het niet lang zal duren of wij hebben de « Manitoba » ingehaald, tijdig genoeg om de plannen van professor Nicholson te torpederen.

— Ik hoop het van harte. Ik zou het mijzelf nooit vergeven, als ik door die kinderachtige ongesteldheid je plan zou hebben doen mislukken.

HOOFDSTUK V

ONDERWEG

De volgende dag was Brand zo goed als geheel hersteld, en Raffles begreep, dat hij de jongeman onmogelijk zou kunnen weerhouden die zelfde dag nog op reis te gaan.

Daar Henderson reeds vooruit was gereisd, ten einde alles voor de tocht in orde te maken vertrokken de twee vrienden alleen en slechts vergezeld van Brain, de wolfshond, naar het kleine eiland, waar de duikboot in een kleine grot verborgen was, die alleen aan de drie mannen bekend was.

Zij kwamen daar omstreeks vier uur in de namiddag aan.

Het was vloed en hiervan moest partij worden getrokken.

Henderson wachtte hen op in de grot, waar op dit ogenblik ongeveer twee meter water stond, zodat de bovenzijde van de duikboot nog enkele centimeters boven de oppervlakte van het water uitstak.

De reizigers gingen dadelijk aan boord, daar zij zich anders niet meer droogvoets zouden kunnen inschepen.

Zij daalden door de toren af, en Henderson sloot het stalen luik.

Alles was voor het vertrek gereed.

Om half vijf kwam Henderson, die zijn post bij het peilglas niet verlaten had, Raffles zeggen, dat de boot dreef.

— Dan vertrekken wij, riep Raffles uit.

Henderson draaide een rad om en met een zacht klokkend geluid stroomde het water in de tanks.

De duikboot zakte, totdat het dek geheel en al onder de oppervlakte van het water verdwenen was.

Raffles had aan het roer plaats genomen, en hield de blik gevestigd op de lens, waarin hij duidelijk alles kon waarnemen wat er zich voor de duikboot bevond, ook al voer zij onder water.

Met grote behendigheid bracht hij de duikboot buiten de grot.

Door de periscoop, die slechts enkele centimeters boven het water uitstak, maar die later ingehaald zou worden, daar de « Bruinvis » beschikte over een stelsel van spiegels en lenzen, waardoor de opvarende de oppervlakte van de zee mijlen ver konden afzien, zag Raffles enkele vissersboten, die blijkbaar op het eiland thuishoorden, maar voor het overige was de zee geheel verlaten.

Daar de boot evenwel, voor er een half uur verlopen zou zijn, zich in een druk bevaren gedeelte van de Noordzee zou bevinden, achtte Raffles het geraten, niet boven water te komen, maar zo dicht mogelijk onder de oppervlakte te blijven.

Toen zij in volle zee waren, gaf Raffles het roer over aan Henderson en zei:

— Je weet waar wij heen gaan, James?

— Naar de Fidsji-eilanden, mylord, antwoordde de chauffeur.

— Juist, maar het eerste doel van onze reis is Sydney.

— Hoe lang denk je dat de tocht zal duren, Edward, vroeg Charles Brand.

— Tot de hoofdstad van Australië hoogstens dertig dagen. De mailboten van Londen naar Sydney doen er vijf en dertig dagen over, en ik ben er bijna zeker van, dat wij het vijf dagen

korter kunnen doen.

— Dan zouden wij dus ongeveer op dezelfde dag te Sydney aankomen, riep Brand uit. En hoe lang zou de reis duren van Sydney naar Tongatabu?

— Een dag of vier, vijf.

— Maar daar valt mij iets in, zei Brand. Waarom zouden wij de route van de mailboten volgen, dat wil zeggen drie kwart gedeelte van de wereld omtrekken, in plaats van dwars de Atlantische Oceaan over te steken, en door het Panamakanaal naar de Stille Oceaan te varen? De route van Londen naar de golf van Mexico kan in achttien dagen worden afgelegd met onze « Bruinvis », en vandaar naar de Vriendschapseilanden is hoogstens nog acht dagen.

— Daarin heb je gelijk, amice, en ik heb daar ook al aan gedacht. Ik ben echter van dat plan teruggekomen, en ik zal je zeggen waarom. Ik zou, wel is waar, drie of vier dagen gewonnen hebben maar dan zou ik Nicholson en consorten niet in het oog kunnen houden. En ik sta er juist op, om te weten waar zij zijn en wat zij zullen doen. Ik ga nog verder en wil, zo mogelijk, hun reis naar Tongatabu zo veel mogelijk hinderpalen in de weg leggen en als het kan zelfs beletten. Er is mij werkelijk veel aan gelegen op Tongatabu, de handen vrij te hebben, want ik zei het je reeds: het zal wel een paar weken duren voor alles is afgelopen.

Gedurende dit gesprek van de twee vrienden had de « Bruinvis » met grote snelheid de reis voortgezet.

De periscoop was ingetrokken, zodat thans niets meer van de duikboot kon worden waargenomen.

Brand, die als hofmeester fungeerde, had de voorraad eens opgenomen en zich er van overtuigd, dat er voor minstens drie maanden geconserveerde levensmiddelen aan boord waren.

De reizigers zouden dus desnoods al die tijd op zee kunnen blijven, zonder een haven aan te doen om hun voorraad aan te vullen.

Brand had ook de wapenkast geïnspecteerd en er zich van vergewist dat de geweren en de revolvers in goede

orde waren.

Tegen het vallen van de avond had de « Bruinvis » het Kanaal reeds verlaten en bevond zij zich ongeveer ter hoogte van Brest.

Brand had Henderson aan het roer afgelost en de chauffeur was als kok opgetreden.

Hij had in het voortreffelijk ingericht kombuis, waar alle levensmiddelen door middel van electriciteit gebraden of gekookt konden worden, een maaltijd bereid, die de twee vrienden met smaak nuttigden in de salon, die zich geheel vooraan in de duikboot bevond.

Zelfs hier konden zij door een stelsel van dikke lenzen en spiegels waarnemen wat er op zee voorviel.

Des nachts zou een sterk zoeklicht de golven tot op vele kilometers afstand kunnen verlichten, als men aan de oppervlakte voer, en zelfs als de duikboot ondergedompeld was, was de zee tot op een paar honderd meter afstand goed zichtbaar.

Zodra het donker geworden was, had Raffles opdracht gegeven de duikboot te laten stijgen, ten einde de lucht te verversen en ook om een grotere snelheid te kunnen ontwikkelen.

Zodra de « Bruinvis » de wateroppervlakte bereikt had, werd het luik geopend en gingen Raffles en Brand naar het dek, daar Henderson zijn taak aan het roer weer had opgenomen.

Het was een verrukkelijke avond en voor de tijd van het jaar volstrekt niet koud.

De sterren stonden aan de hemel, die verlicht werd door het schijnsel van de volle maan.

Het was zo licht, dat men tot op verre afstand nu en dan de donkere gedaante kon zien van een grote mailboot, die de golven doorkliefde, op weg naar huis of naar verre landen.

Na een poos zwijgend het schouwspel te hebben gadegeslagen, vroeg Brand:

— Weet je of de Manitoba onderweg aanlegt?

— Ja zeker Charles. Het schip neemt, om te beginnen, reizigers in te Marseille, bunkert te Suez, stopt nog-

maals in Aden, en gaat dan regelrecht door naar Sydney.

— Ben je van plan in al die steden naar Nicholson te informeren?

— Natuurlijk.

— Heeft hij zich onder zijn eigen naam op de passagierslijst doen inschrijven?

— Ja. Hij is een buitengewoon brutaal heerschap en hij schijnt zich bijzonder zeker te voelen. Hij denkt natuurlijk, dat John Raffles zich nog wel zal bedenken alvorens hij een beroemde professor aanklaagt. Het zal inderdaad niet gemakkelijk zijn de nodige bewijzen tegen hem aan te voeren.

— En je was voornemens hem te Sydney te laten arresteren?

— Dit is een ander geval; hij bevindt zich op het ogenblik in gezelschap van een stuk of vijf heren met geen al te schoon zondenregister.

— Maar zij zullen loochenen dat zij hem kennen, riep Brand uit.

— Dat zal hun zeer moeilijk vallen, want men heeft hen reeds in Londen gezamenlijk aan boord zien gaan.

Brand schudde het hoofd.

— Excuseer, maar ik ben van een andere mening. En ik voorspel je, dat je ook in Sydney de grootste moeilijkheden zult ondervinden om je beschuldiging waar te maken.

Raffles verzonk in gedachten.

Na enige tijd hief hij het hoofd op en zei:

— Je kunt wel gelijk hebben, Charles. Ik geloof nu ook dat ik de listigheid van die man nog steeds onderschat. Hij is niet alleen de gelijke van Shydrift, hij is zijn meerdere.

— Daarvan ben ik vast overtuigd, zei Brand op ernstige toon.

De twee mannen spraken nog enige tijd door waarna Brand naar omlaag ging, ten einde Henderson wat rust te gunnen en hem in staat te stellen op zijn beurt van de frisse zeelucht te genieten.

De boot had nu een aanzienlijke vaart en liep nu zeker even snel als de allersnelste torpedojager, waarover de Engelse oorlogsmarine beschikte.

Indien zich niets bijzonders voordeed,

konden de reizigers er op rekenen, dat zij de « Manitoba » zouden hebben ingehaald, nog voor Sydney bereikt was.

De wachten werden nu zodanig ingedeeld, dat ieder der drie reizigers een behoorlijke rusttijd zou hebben.

Ieder hunner zou acht uur slapen,

acht uur dienst doen aan het roer, en acht uur vrij zijn om te doen wat hij wilde.

Op die manier zouden de opvarenden fris en monter blijven en dat was een voorname factor.

HOOFDSTUK VI

DE « MANITOBA »

De « Bruinvis » was de altijd riskante Golf van Biscaje zonder ongeval gepasseerd, de straat van Gibraltar doorgevaren, en bevond zich thans ter hoogte van Sardinië.

Het was negen uur in de ochtend en de drie opvarenden hadden zoëven, terwijl de boot geheel stillag ontbeten.

Het dek stak op dat moment slechts enkele centimeters boven het water uit, zodat nu en dan een blik door de lenzen kon worden geworpen.

Aan de gezichteinder waren enige schepen te zien, maar de « Bruinvis » lag niet in hun koers.

— De « Manitoba » moet vier dagen geleden te Marseille passagiers hebben ingenomen, zei Raffles. Wij hebben dus reeds een halve dag voorsprong.

— Waarom liggen wij eigenlijk stil? vroeg Brand.

— Ten eerste om meer op ons gemak te kunnen ontbijten, en ten tweede omdat ik voornemens ben te seinen.

— Te seinen? herhaalde Brand verbaasd. Met wie en voor wat?

— Met het ontvangstation voor draadloze telegrafie te Marseille.

— Maar is het niet gewaagd om aldus van je tegenwoordigheid blijk te geven? vroeg Brand.

— Waarom? Ik ben niet van plan mijn naam te noemen, noch mijn ware, noch mijn aangenomen naam. Ook hoeft men niet te weten, dat dit schip de « Bruinvis » is.

— Maar dan zal men je niet antwoorden.

— Toch wel. Ik wil met genoeg een weddenschap met je aangaan. Ga maar mede naar de radichut.

Raffles gaf Henderson enige aanwijzingen, om de kleine antenne overeind te zetten.

De twee vrienden begaven zich naar een kleine ruimte, waar nauwelijks plaats voor hen beiden was, en dat geheel was ingericht als de cabine van een marconigraaf aan boord van een groot schip.

Raffles ging voor de seintafel zitten, en het duurde geen vijf minuten of hij had contact met het radiografisch station te Marseille, dat zich op minstens honderd kilometers afstand bevond.

Hij hanteerde het toestel gedurende enkele minuten, schreef het teruggezeinde op een blocnote en legde het toestel af.

— Wel? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Wel, Charles, als je het toestel tot een weddenschap had aangenomen, dan zou je je centjes kwijt zijn geweest.

Marseille heeft me zoëven geantwoord.

— En wat heb je dan gevraagd?

— Ik heb gevraagd of de « Manitoba » passagiers aan land had gezet en hoeveel nieuwe passagiers er aan boord waren gekomen.

— En wat kreeg je ten antwoord?

— Er zijn geen passagiers aan land gegaan, maar er zijn er ongeveer tien

aan boord gekomen, waaronder twee met een tamelijk ongunstig uiterlijk.

— Dat is sterk, riep Brand uit. Heeft men je dan niet gevraagd wie je was?

— Ja wel. Ik heb geantwoord, dat ik Hare Majesteits « Agamemnon » was, van Gibraltar op een oefentocht onderweg naar Malta.

Brand begon te lachen.

— Je hebt de duikboot dus uitgegeven voor een van de slagschepen van de Engelse vloot. Dat noem ik brutaal.

— Voor mijn part mag je het zo noemen, maar ik heb er in ieder geval mee bereikt, dat men mij antwoord gaf op mijn vragen. Wij weten nu ten minste, dat het gezelschap van Nicholson hoogstwaarschijnlijk met twee vermeerderd is.

— Ik kan niet zeggen, dat het een prettig nieuwtje is, riep Brand uit. Wij zijn met ons drieën en zij nu minstens met zijn zevenen.

— O, Henderson telt wel voor drie man, zei Raffles luchtig; zolang er geen tien bijkomen, maak ik me niet ongerust. Vergeet niet, dat wij het voordeel van de verrassing aan onze kant hebben en dat Nicholson zal denken, dat hij Raffles om de tuin heeft geleid. Hij moet er haast wel zeker van zijn, dat hij eerder op de plaats zijner bestemming zal zijn, daar er geen enkel schip eerder dan de « Manitoba » is vertrokken.

Het tweetal verliet de cabine, de antenne werd ingenomen, de electromotor begon weer te snorren en de « Bruinvis » doorkliefde met grote snelheid de diepblauwe golven van de Middellandse Zee.

Twee dagen later hadden zij Suez bereikt, nu eens aan de oppervlakte varende, als de weg vrij was, dan weer binnen enkele seconden onderduikende, als het op zee wat al te druk werd.

Te Suez bleek dat zij reeds weer een paar uren op de « Manitoba » waren ingelopen.

De tocht door het Suez-kanaal hield nogal wat op, want op sommige plaatsen was het kanaal zo ondiep, dat de duikboot, wilde men onzichtbaar blijven, niet dan met de grootste behoed-

zaamheid kon doorvaren.

Door een oponthoud veroorzaakt door een paar schepen, die bijna in aanvaring met elkaar waren gekomen en andere tegenslagen, duurde de tocht door het kanaal langer dan waarop de reizigers gerekend hadden.

Maar ten slotte stevende de « Bruinvis » de Rode Zee in, juist drie en een halve dag, achter de « Manitoba » aan.

Meestal voer de « Bruinvis » onder water, om slechts bij nacht enige uren aan de oppervlakte te komen, en iets bijzonders deed zich niet voor.

Als er geen schip te zien was, kwam de boot aan de oppervlakte, ook des daags, als om wat frisse lucht te scheppen, en verwekte dan hier en daar enige verbazing onder de Arabieren en de Nubiërs, die aan de oevers van de Rode Zee huisdën, en de duikboot met allerlei vreemde gebaren begroetten.

Ongeveer vijftien dagen na het vertrek uit Engeland voer de « Bruinvis » voorbij de havenstad Aden, dat de laatste haven was, welke de « Manitoba » zou aandoen, alvorens in Australië aan te komen.

Daar zou het schip, voor Sydney, nog de havens Adelaide en Melbourne aandoen.

Het was nacht toen de « Bruinvis » omstreeks een mijl voorbij de stad Aden dicht bij de kust boven kwam, en langzaam het land naderde.

Raffles had zijn voornemen te kennen gegeven te Aden persoonlijk onderzoek te doen naar de Engelse mailboot.

De duikboot voer een kleine kreek binnen en Henderson zette Raffles aan land in de kleine opvouwbare rubberboot, die twee personen kon bevatten en gemakkelijk door één persoon over land naar een andere plek gedragen kon worden.

Niet zonder enige ongerustheid wachtte Brand zijn terugkomst af, want er verlieden twee uren, voor Raffles terugkeerde.

Hij had zijn nadering kenbaar gemaakt door middel van zijn zaklantaarn, waarmee hij seinen kon geven aan de twee mannen die aan dek van de duikboot gebleven waren.

Zodra hij zich weer in de beslotenheid van de kajuit bevond, zei Raffles opgewekt:

— Alles gaat goed, onze vriend de professor is nog steeds aan boord. De «Manitoba» heeft een buitengewoon voorspoedige reis gehad, en wij zijn nog twee volle dagen achter.

— En zijn zij nog altijd met hun zevenen? vroeg Brand.

— Neen, in Aden zijn er nog drie bijgekomen.

— Grote goden, riep de jongeman verschrikt uit. Dat wordt een heel leger. Als er in Australië ook nog leden van de bende zijn, en daar twijfel ik geen ogenblik aan, dan zullen zij met een heel legerkorps op de Vriendschaps-eilanden aankomen.

— Niet overdrijven, Charles, niet overdrijven, amice. Wij hebben het wel eens meer tegen tien man moeten opnemen.

— Maar niet als zij door Nicholson aangevoerd werden. Ik weet het niet, maar ik geloof dat deze onderneming toch niet zo vlot van stapel zal lopen als ik gehoopt en gedacht heb.

Raffles haalde zijn schouders op en zei:

— Wie weet hoe het meevalt.

Nadat de opvouwbare boot aan boord was gehaald, zette de «Bruinvis» de reis voort.

Het vaartuig stevende de Indische Oceaan in, en volgde zonder er veel van af te wijken, de gewone route van de schepen die van Londen naar Sydney varen.

Zeven dagen later waren de reizigers nog een volle dag op de «Manitoba» ingelopen.

De spanning steeg nu iedere dag, en Raffles en Brand berekenden de kansen om het machtige Engelse stoomschip nog bijtijds in te halen.

Er verliepen nog vijf dagen, en reeds bevond de duikboot zich aan de zuidkust van Australië en naderde zij de haven van Adelaide.

Een paar uren te voren had Raffles een draadloos telegram van de «Manitoba» onderschept, waarin de kapitein van de mailboot de havenautoriteiten

van Adelaide de komst van zijn schip aankondigde.

Aanstonds maakte Raffles zijn besteR.

Vier uren later zou de «Bruinvis» eveneens in de haven van Adelaide kunnen zijn. Het was dus zo goed als zeker, dat men de «Manitoba» zou inhalen, gedurende de tocht van de genoemde haven naar Sydney, die ongeveer een dag duurt, daar de mailboten meestal enige uren te Melbourne blijven liggen, om daar een deel van hun lading te lossen.

Er was Raffles zeer veel aangelegen minstens een halve dag voor de «Manitoba» te Sydney aan te komen, want het was best mogelijk, dat Nicholson en consorten te Melbourne aan land zouden gaan, de weg van die haven naar Sydney per trein zouden afleggen, waardoor zij minstens zes uren zouden uitwinnen.

Maar het lot zou het anders beschikken.

Na vier uren, kwam de haven van Adelaide inderdaad in zicht.

De antenne werd uit gezet, en Raffles stelde zich draadloos in verbinding met de havenautoriteiten.

Na ongeveer vijf minuten seinen, kwam hij met een betrokken gelaat de salon binnen, waar Brand hem wachtte.

— Wij vissen achter het net, Charles zei hij. Nicholson is ons door de vingers geglipt.

— Hoe dat? riep Brand verschrikt en verwonderd uit.

— Heel eenvoudig, de sluwe vent heeft lont geroken en heeft in Adelaide een snelvarend stoomjacht gehuurd, waarmee hij direct is vertrokken met onbekende bestemming, dat wil zeggen: de havenmeester kon niet zeggen waarheen de Engelse, ongeveer tien in aantal, zich begeven hadden, maar wij weten het natuurlijk maar al te goed. Nicholson is naar Tongatabu vertrokken, en heeft zodoende enige kostbare uren uitgewonnen.

— Wanneer was dat?

— Gisteren.

— Dan kunnen wij wel rechtsomkeert maken en het er voor houden dat wij een aardig reisje hebben gehad en

niets anders.

— Eer ik dat deed, zou er nog heel wat meer moeten gebeuren, riep Raffles uit, terwijl zijn ogen vlamden. Nu meer dan ooit zetten wij onze onderneming door. Dacht je werkelijk, dat de

Grote Onbekende zich voor de gek zou laten houden door zo'n hondsvot als professor Nicholson? Dat nooit. De Gouden Spin zal nooit en te nimmer in zijn handen vallen.

HOOFDSTUK VII

HET ONBEWOONDE EILAND

De « Bruinvis » zette de reis onmiddellijk voort, en deze werd niet afgebroken voor de haven van Sydney bereikt was, waar Henderson laat in de avond, terwijl de duikboot verscholen lag in een kleine kreek, op ongeveer een mijl ten Oosten van de haven, de voorraad levensmiddelen met enig vers wild ging aanvullen.

Zodra hij was teruggekeerd, werd de tocht voortgezet.

De duikboot volgde de gewone route van de boten die van Sydney op Tongatabu en vandaar op de Schippers Eilanden varen.

De reis kon bijna steeds aan de oppervlakte worden voortgezet, daar de zee hier weinig bevaren is, met uitzondering van de schepen die het handelsverkeer tussen Australië en de voornaamste eilanden van de vele archipels in de Stille Oceaan onderhouden.

Vier dagen waren verlopen, toen Henderson, die vrij van dienst was en voor op het dek van de snel voortstuwende duikboot stond, een kreet slaakte en met uitgestrekte arm naar een punt aan de gezichteinder wees.

— Land, mylord, riep hij tot Raffles, die dicht bij het luik stond.

Raffles bracht zijn kijker voor het oog.

Henderson had goed gezien.

Recht voor de « Bruinvis » tekende zich een vage vorm tegen het blauw van de hemel af, daar waar zee en lucht ineenvloeiden.

Het was een der eerste eilandjes van de Vriendschaps Archipel.

Maar de kijker had nog meer aan het licht gebracht.

Ongeveer op dezelfde hoogte als het eilandje ontwaarde Raffles een dunne rookpluim, die recht omhoog scheen te stijgen.

Blijkbaar was deze rook afkomstig van een vaartuig, en daar dat vaartuig zich buiten de gewone route der koopvaardij schepen bevond, was het wel bijna zeker, dat men hier te doen had met het stoomjacht, dat Nicholson had gehoord, ten einde des te sneller de plek te bereiken, waar hij de schat dacht te zullen vinden.

Raffles fronste het voorhoofd. Hij was slechts enkele uren te laat.

Wie het eerst de grot wist te vinden, waar zich de spin bevond, zou zonder twijfel een grote voorsprong hebben op hen, die later kwamen.

Raffles daalde de stalen ladder af, die naar de kajuit leidde en zette zich voor de kleine tafel, die in het midden stond.

Hij haalde het oude boek te voorschijn, dat zich in een der valiezen bevond, sloeg het open en begon nogmaals de tekst te lezen, die op de geheimzinnige schat betrekking had.

Geruime tijd zat hij onbeweeglijk over de bladzijden van het reisjournaal van de Franse ontdekkingsreiziger gebogen.

Plotseling slaakte hij een kreet en

sloeg met de vuist op het tafelblad. Brand had het gehoord en kwam een ogenblik later binnen stuiven.

Hij had Henderson geroepen en hem het roer overgegeven.

— Wat is er aan de hand? vroeg hij onthutst.

— Wat er aan de hand is? Ik ben een ezel, Charles.

— Waarom geef je jezelf die minder vleierende naam?

— Omdat ik niet eens een boek behoorlijk kan lezen.

— Wat brengt je op die gedachte?

— Het blote feit, dat ik gedachteloos over enige regels van het hoogste gewicht ben heen gelopen, namelijk die, waarin de ware naam van het eiland, waar de Gouden Spin zich moet bevinden, genoemd wordt.

— Wat? Is de Gouden Spin dan niet op Tongatabu?

— Neen, Charles. Zij is daar oorspronkelijk geweest, maar later overgebracht naar een klein eilandje ten zuiden van Tongatabu, Eua geheten, dat inderdaad niet bewoond is en het ook nooit geweest is, in tegenstelling met Tongatabu, waar thans een groot aantal Engelsen zowel als inboorlingen verblijven.

Hij las hoofdschuddend de regels nog eens over en zei:

— Als ik niet bij toeval dit boek nog eens had opgeslagen, dan waren wij waarschijnlijk kalmpjes naar Tongatabu gegaan, en hadden ons daar tevergeefs ingespannen met het zoeken naar een schat, die er sedert eeuwen niet meer is.

— Maar je had het boek toch later wel weer in handen moeten nemen, om er de plek in op te zoeken, waar de Gouden Spin zich moest bevinden.

— Neen, dat was niet nodig geweest, want ik heb de aanwijzingen in mijn notitieboekje opgeschreven.

— Maar daar valt mij iets in, riep Brand uit. Zou het niet mogelijk zijn, dat Nicholson dezelfde vergissing heeft begaan?

Raffles schudde het hoofd.

— Natuurlijk is het mogelijk, maar het lijkt mij niet waarschijnlijk, zei hij.

Laten wij er niet langer over praten. Wij kunnen er ons zelf dadelijk van overtuigen.

— Hoe dan? vroeg Brand verbaasd.

— Henderson en ik hebben zoëven een stoomschip gezien, of liever de rook van een boot, die niets anders kan zijn dan het stoomjacht, door Nicholson gehuurd. Laten wij aan dek gaan, dan kunnen wij ons aanstonds overtuigen, of dat vaartuig recht op Tongatabu aanhoudt of iets meer zuidelijk.

De twee vrienden bevonden zich enige ogenblikken later weer aan dek.

De duikboot had enigszins op 't stoomschip gewonnen en dit was nu vrij duidelijk te onderscheiden.

— Ik wist het wel, riep Raffles uit, terwijl hij met de uitgestrekte hand naar een donkere plek aan de gezichtseinder wees. Daarginds ligt Tongatabu, en het is aan geen twijfel onderhevig, of het stoomjacht houdt vrij wat oostelijker aan, dat wil zeggen recht op het eilandje Eua. Wij moeten dadelijk onze koers wijzigen.

Hij riep door het luik dat Henderson enige streken meer oostwaarts moest houden en dadelijk veranderde de « Bruinvis » van richting.

Het weer hield zich best, de zon neigde ter kimme en de zee fonkelde als smaragd in de laatste zonnestrallen.

Raffles keek op zijn polshorloge, en zei:

— Als alles meeloopt kunnen wij binnen drie uren Eua bereiken hebben.

— Zou het niet beter geweest zijn, als wij bij daglicht waren aangekomen?

— Waarom? Wij moeten toch naar een goede ligplaats zoeken en dat kan alleen als wij aan de oppervlakte varen. Bovendien kunnen wij nu ook de ankerplaats van het stoomjacht opsporen, zonder dat het opvalt, en daarnaar onze maatregelen nemen. Kom we gaan naar beneden om wat te eten.

Een uur later nam Raffles het roer zelf ter hand om de « Bruinvis » naar het kleine eilandje te sturen, dat op enige tientallen mijlen ten zuiden van Tongatabu is gelegen en geheel onbewoond is.

Het was volkomen donker toen de duikboot langzaam vaart minderde ten einde in deze gevaarlijke wateren niet op een verborgen klip te stoten.

Raffles stond aan het roer en Brand had naast hem plaats genomen op een lage tabouret.

Hij hield de blik gevestigd op de lens, waardoor men nu een donkere massa kon waarnemen, die langzaam in grootte toenam. Ineens slaakte hij een lichte kreet.

— Wat is er? vroeg Raffles, zonder de ogen van de zeespiegel af te wenden.

— Kijk daar eens, recht voor ons uit. Ik zie een klein groen licht en daar verder op een rood lichtschijnsel, alsof er een vuur op de kust brandt.

— Je hebt gelijk, riep Raffles uit. Dat groene licht is van de stoomboot en dat rossige schijnsel is een kampvuur. De heren schijnen zich dus reeds aan land te hebben begeven. Ik moet zeggen dat zij er geen gras over laten groeien. Wij kunnen nu zo dicht mogelijk bij het stoomjacht gaan liggen of ons laten zakken tot op de bodem der zee, of ergens voor anker gaan in een kreek.

Zonder enig geluid, stil als een aal, gleeed de « Bruinvis » door het water, naar de kust.

Langzaam kwam de « Bruinvis » naderbij, en eindelijk was men de kust zo dicht genaderd, dat het mogelijk was, door de lensspiegels enige gedaanten waar te nemen, die zich rond om het vuur bewogen.

Raffles wijzigde nu enigszins de koers van de « Bruinvis », die geruisloos langs de kust gleeed en daarop een kleine kreek binnenvoer, aan drie zijden omgeven door hoge heuvels, hier en daar doorsneden met diepe kloven.

Voor deze heuvelrug strekte zich een smal strand uit, dat de kreek omgaf.

Het zou onmogelijk zijn, van het jacht af de « Bruinvis » waar te nemen, die nu langzaam naar de oppervlakte steeg en daarop tot dicht bij het strand stevende, waar het anker op een diepte van niet meer dan één vadem werd uitgeworpen.

De smalle loopplank, die uit drie delen bestond, welke even als een brand-

ladder in en uit elkaar konden schuiven, werd uitgedraaid en nu konden de drie opvarenden droogvoets het strand bereiken, dat uit zeer fijn, geel zand bestond.

Op ongeveer vijftig meters afstand rezen de heuvels op, dicht begroeid met struikgewas en lage bomen.

— Wij zullen het voorbeeld van Nicholson en consorten niet volgen, door hier een kampvuur aan te leggen, zei Raffles, want al zouden zij ons niet kunnen zien, daarom zouden zij toch wel de rook van het vuur in de tropische hemel kunnen zien opstijgen, evenals wij die van hun eigen kampvuur zien.

Raffles wees naar de donkere rookpluim, die rechtop, als een reusachtige reigerveer, boven de heuvelrug oprees.

— Je hebt gelijk; dat zou onvoorzichtig zijn, moest Brand bekennen. Maar waarom zijn wij dan eigenlijk aan land gegaan?

— Ten eerste om onze benen eens flink uit te strekken en onze spieren los en lenig te maken, ten tweede om te zien, of er kans bestaat van hier de heuvelkam te bereiken, vanwaar wij het vijandelijke kamp eens kunnen opnemen.

— Zijn wij hier in de buurt van de plek, waar de slaven van koningin Amagura drie eeuwen geleden de Gouden Spin aan land brachten, denk je?

— Dat is nu natuurlijk niet meer na te gaan, maar het is best mogelijk. Wij bevinden ons hier juist tegenover Tongatabu, en bovendien zijn die kampeerders, daar, ook hier geland, en ik verzeker je dat Nicholson die een lep sujet is, de betekenis van de vage aanduidingen van Jean de la Hure wel zal begrepen hebben.

Henderson had inmiddels op aanwijzing van Raffles drie geweren en de nodige munitie van boord gehaald.

— Zouden wij de duikboot wel alleen kunnen achterlaten? vroeg Brand toen zij op het punt stonden, hun nachtelijke tocht te aanvaarden.

— Waarom niet? Het is donker en de heren daar hebben helemaal geen reden om naar deze kreek te komen. Maar misschien is het toch veiliger als de

duikboot bewaakt wordt.

— Je hebt gelijk, Charles. Ik dacht er niet zo gauw aan, dat wij hier op een onbewoond eiland zitten en dat wij alleen de « Bruinvis » tot onze beschikking hebben om dit eiland te kunnen verlaten. Als dat geboefte ons schip zou beschadigen, dan zou ik waarachtig niet weten op welke wijze wij Eua zouden moeten verlaten.

Hij wendde zich tot Henderson en zei:

— Ik vertrouw je de bewaking van de « Bruinvis » toe, James, en je weet wat dat zeggen wil. Zodra je maar het geringste onraad bespeurt, waarschuw je ons door een geweerschot. Maar doe niets overhaast, zodat je ons niet voor niets een sein geef, want als er eenmaal geschoten is, is het nadeel waarschijnlijk aan onze kant.

— Begrepen, mylord, zei Henderson, terwijl hij zijn geweer nam en aan de voet van de loopplank post vatte.

Raffles en Brand begaven zich nu naar de voet van de heuvelrij, en zochten naar een plek, waar zij de hoogte het gemakkelijkste zouden kunnen beklimmen.

De lucht was zo helder, dat zij tot op vrij verre afstand voor zich uit konden zien.

Zwijgend baanden zij zich een weg door de lage struiken die de hellingen bedekte, terwijl zij zorg droegen zo weinig mogelijk geluid te maken.

Brain, de wolfshond, volgde hen snuffelend op de voet.

Na een half uur geklommen te hebben, hadden de twee vrienden het hoogste punt van de heuvel bereikt.

Zij bukten zich nu en daalden voorzichtig aan de andere zijde enige meters omlaag.

Plotseling greep Raffles zijn vriend bij de arm.

Door de takken van een kreupelbos hadden zij het schijnsel van het kampvuur ontwaard, nu zo dichtbij, dat zij de gedaanten daaromheen duidelijk konden onderscheiden.

Zij telden daar tien mannen, die om het kampvuur zaten of lagen en bezig waren aan hun avondmaaltijd.

Onmiddellijk had Raffles professor Nicholson herkend, wiens gelaat helder door het vuur werd beschenen.

Ook meende hij de gezichten te herkennen van enkele bendevoerden, met wie hij te Londen reeds een paar maal te doen had gehad.

En een eind verder ontdekte hij Redskin, die het geheim van de Gouden Spin aan de Meester had bekend gemaakt, en nu bij wijze van beloning, aan deze onderneming mocht deelnemen.

De hond stond doodstil met gespiste oren te luisteren.

Het was alsof het dier begreep, dat zich daar beneden op nauwelijks vijftig of zestig meters afstand de doodsvijanden van zijn meester bevonden.

Raffles behoefde echter niet bang te zijn dat de hond hun aanwezigheid zou verraden, want hij wist, dat het dier zich niet zou bewegen alvorens het hem bevolen was.

Het kampvuur brandde op een kleine zandvlakte, dicht bij een klein riviertje, dat zich omstreeks dertig meter verder met hoorbaar geklater in zee stortte.

Dicht bij de kust lag het stoomjacht voor anker, en het groene licht was duidelijk zichtbaar.

Aan dek waren vaag twee donkere gedaanten zichtbaar, die zich langs de verschansing heen en weer bewogen.

Geruime tijd bleven Raffles en Brand naar het een en ander kijken, maar er gebeurde niets bijzonders en alle tekenen wezen er op, dat men daar beneden van plan scheen te zijn, de nacht onder de blote hemel door te brengen, daar de nacht warm was zonder een zuchtje wind.

Raffles stootte Brand aan en fluisterde hem in:

— Wij gaan terug, zij schijnen hier te blijven.

De twee vrienden aanvaardden de terugtocht, en een half uur later hadden zij de aanlegplaats van de duikboot weer bereikt.

Zij begaven zich aan boord, haalden de loopplank in, lieten de boot onder water zinken, maakten hun avondmaal klaar, en begaven zich ter ruste.

HOOFDSTUK VIII

DE GROT VAN DE GOUDEN SPIN

De volgende ochtend was Raffles, zoals gewoonlijk, het eerst wakker.

Hij wekte Brand en riep:

— Sta op, luilak. Je zult je tijd nog verslapen. Ben je vergeten waarom we hier gekomen zijn?

— Neen, hoor, en ik ben razend nieuwsgierig naar die Gouden Spin, antwoordde Brand lachend, terwijl hij zich de ogen uitwreef en van de lage brits sprong.

— Kleed je dan gauw aan. Dadelijk na het ontbijt gaan wij op zoek naar de grot.

— Als die anderen er maar niet eerder zijn geweest.

— Dan zullen zij de Gouden Spin, als zij dat kostbare ding gevonden hebben, weer moeten afgeven, goedschiks of kwaadschiks.

Brand kleedde zich aan en de twee vrienden lieten zich het ontbijt, door Henderson gereed gezet, goed smaken.

Zodra zij klaar waren, lieten zij de boot aan de oppervlakte komen, na zich eerst overtuigd te hebben dat alles veilig was.

Het luik werd geopend en de frisse lucht stroomde naar binnen.

Het was nog steeds mooi weer.

Er was een zeebries komen opsteken die de hitte verdreef.

De zon stond reeds een uur aan de hemel en overgoot het landschap met een heerlijk licht.

Het eiland scheen een klein paradijs te zijn.

Overal vertoonde zich de weelderigste plantengroei, de heuvels aan gene zijde van de kreek waren beplant met machtige platanen, ceders, bananen en eecosbomen; lianen kronkelde zich van de ene tak naar de andere, en reusachtige koningsvarens schoten tot manshoogte hier en daar uit de vruchtbare

grond op.

De beek welke de vrienden de vorige nacht hadden ontdekt, stroomde zacht klaterend van de heuvelhelling naar de kreek, die omstreeks twee honderd meter van de ankerplaats der duikboot verwijderd lag.

Mocht het eiland al niet bewoond zijn door mensen, dieren scheen men er des te meer te treffen.

De takken der bomen wemelden van een klein soort apen, die verwonderd, maar zonder enige vrees te tonen, door het gebladerte naar die zonderlinge walvis staarden, die op hun kust scheen te zijn gestrand.

Kakatoe's met schelle kleuren vlogen met luid gekrijs over het kreupelhout.

Ook zag men er parelhoenders, paradijsvogels met lange, fraai gevormde staarten, neushoornvogels en andere bewoners van de tropische landen.

Zelfs meende Henderson in de verte enkele struisvogels met grote stappen over het strand te zien ijlen.

Na een poos van dit voor hen zeldzame schouwspel genoten te hebben, wierp Raffles zijn geweer over de schouder en riep uit:

— Op weg. Wij zullen naar de Gouden Spin gaan zoeken.

— En hoe moet het met de « Bruinvis »? vroeg Brand.

— Drommels, dat is waar ook, zei Raffles. Het is nu klaarlichte dag, en als het toeval onze voorgangers hier brengt dan vrees ik, dat er niet veel van onze duikboot zou overblijven.

— Ik zie daarginds, aan de overzijde van de kreek een bosje, mylord, zei Henderson nu. De takken hangen over het water heen en ik geloof, dat onze boot daar onder veilig verborgen zal zijn.

— Wij zullen direct eens gaan kijken, riep Raffles uit.

Henderson klom de stalen ladder af en stuurde de duikboot, die aan de oppervlakte bleef varen snel, en behendig naar de overzijde van de kreek.

Hij had goed gezien.

Hier bevond zich een groep broodhomen, waarvan de dunne bladerrijke takken over het water heen hingen en een natuurlijk boothuis vormden.

Het ging zelfs niet zonder enige moeite, de « Bruinvis » deze muur van takken en bladeren door te sturen, maar eindelijk lag zij toch veilig en wel in deze koele schuilplaats, waar zelfs de zon niet vermocht door te dringen.

Het luik werd gesloten en de drie mannen, welbewapend, begaven zich aan land.

De hond sprong kwispelstaartend om hen heen.

Zodra zij een open plek in het dichte woud bereikt hadden, hetwelk de kreek aan deze zijde afsloot, haalde Raffles een papier uit zijn zak, en vouwde het open.

Het was een afschrift van de bladzijden uit het oude reisverhaal van Jean de la Hure, waarin sprake was van de grot van de Gouden Spin.

Er was bij de beschrijving een kleine, primitieve tekening gevoegd, welke Raffles zorgvuldig had nagetekend.

Na een poos het papier te hebben bestudeerd, zei hij:

— De la Hure zegt het volgende: Men moet in het begin van de zomer om vijf uur in de namiddag acht geven op de schaduw van de Vinger. Dat woord Vinger is met een hoofdletter geschreven, waarschijnlijk bedoelt de Franse auteur hiermede een of ander rotspunt, die in vorm op een menselijke vinger lijkt. Het einde van de schaduw reikt dan tot een klein bosje, van waar men twee honderd schreden in zuiver noordwestelijke richting moet doen. Men staat dan aan het begin van een smal ravijn, aan het einde waarvan zich de grot moet bevinden, die tot verblijfplaats strekt aan de Gouden Spin. De schrijver gewaagt verder van allerlei geheimzinnige beletselen, welke men zal moe-

ten overwinnen alvorens men de grot kan betreden en die hij niet nader beschrijft, maar waarvan hij zegt, dat zij van schrikwekkende aard zijn.

— Wat kan hij daarmede bedoelen?

— Ik weet het niet, maar ik denk dat onze vriend de la Hure naaste familie is van Baron von Münchhausen, en wel eens overdrijft, om het beleefd uit te drukken.

Raffles stak het papier weer in zijn zak en vervolgde:

— Het eerste wat wij dus te doen hebben, is te zoeken naar de Vinger.

— Ik geloof, dat wij dan niet lang behoeven te zoeken, Edward. Zoals je reeds gisteren opmerkte, zullen de slaven van Koningin Amagura waarschijnlijk op dezelfde plek aan land zijn gegaan, als waar wij ons thans bevinden, en zij zullen wel opdracht hebben gekregen de Gouden Spin niet te ver landinwaarts te verbergen, ten einde haar in geval van nood spoedig weer te kunnen terughalen.

— Ik hoop, dat je het bij het rechte eind hebt, zei Raffles. Wij zullen eerst de heuve! beklimmen waar wij gisteren waren, en eens zien hoe het met dat mooie gezelschap staat.

De tocht rondom de kreek nam een aanvang.

Na een half uur gaans, waarbij zij zich soms met het jachtmes een weg moesten banen door de slingerplanten en het kreupelhout bereikten zij weer de plek, waar de « Bruinvis » die nacht voor anker had gelegen.

Voorzichtig en zwiwend beklommen de drie mannen, met het geweer in de hand, de helling van de heuvelrij.

Op de top aangekomen, boog Raffles, die vooraan ging, voorzichtig het struikgewas ter zijde en wierp een blik omhoog op de kampeerplaats van Nicholson en zijn volgelingen.

Het vuur was uitgegaan, een ketel lag er naast, het stoomjacht reed in de baai op zijn anker, maar van de bandieten was geen spoor te ontdekken.

Heinde en ver was geen levend wezen te bespeuren.

Aan de overkant was het dal afgesloten door een tweede heuvelrij, die aan

de landzijde eindigde in een merkwaardig gevormde hoge piek.

— Ik denk dat dit de Vinger is, mylord, waarover die Fransman het heeft, zei Henderson, terwijl hij op de rots-punt wees.

Raffles haalde zijn kijker te voorschijn en bracht het instrument voor de ogen.

— Ik geloof dat je gelijk hebt, James, zei hij. Die rots heeft inderdaad wel wat weg van een mensenvinger, en ik zie in de hele omtrek niets wat er op lijkt. Maar wat mij niet aanstaat, is dat ik niets van de bandieten zie.

— Misschien zijn zij wel op jacht om iets voor hun ontbijt te schieten, mylord, meende Henderson.

— Het is mogelijk, James, maar ik denk dat ze ergens anders op jagen. Raffles wendde zich tot Brand en vervolgde:

— Ik vrees dat wij een paar uur te laat zijn amice. Die lui zijn vroeger opgestaan dan wij; het spijt mij dat ik het moet bekennen.

— Welnu, mylord, dan hebben wij, geloof ik, niets anders te doen dan de verloren tijd in te halen, gaf Henderson te kennen.

Raffles klopte hem op de schouder en riep uit:

— Een waar woord, James. Het enige woord, dat hier op zijn plaats is.

— Maar zouden zij ons van het stoomjacht af niet kunnen zien? vroeg Brand.

Raffles richtte zijn kijker op het jacht.

Hij kon duidelijk zien dat er op de voorplecht twee mannen zaten, die kaart zaten te spelen en van tijd tot tijd een teug namen uit een fles, die naast hen op het dek stond.

Blijkbaar was aan deze twee mannen de zorg voor het jacht opgedragen.

— Als wij aan deze zijde de heuvel afdalen en het dal oversteken, dat wil zeggen, als wij de kortste weg gaan, zullen zij ons zeker zien, meende Raffles.

— Dan moeten wij over de heuvels trekken, stelde Brand voor.

— Er zal niets anders op zitten. Het is jammer, want het kost tijd.

De tocht werd over de heuvels voort-

gezet en zij hadden de weg naar de merkwaardig gevormde rots bijna voor de helft afgelegd, toen Brand plotse-ling bleef staan en begon te lachen.

— Wat is er aan de hand, Charles? vroeg Raffles. Wat is er zo grappig?

— Wel, het schiet me ineens te binnen, dat wij ons volstrekt niet zo behoeven te haasten en ons nutteloos vernoeien, omdat Nicholson natuurlijk ook tot vijf uur moet wachten alvorens hij de stand van de schaduw van de vinger kan bepalen.

— Zeer juist, maar wie zegt je dat hij dat niet reeds gisteravond gedaan heeft? Je vergeet, dat hij ruim een halve dag voor ons op het eiland is gearriveerd.

— Dat is zo, maar zou hij direct, nadat hij nog nauwelijks voet aan wal had gezet, zijn onderzoek zijn begonnen?

— Vind je dat zo ondenkbaar. Nicholson is fris en uitgerust aangekomen, want hij heeft overal zijn mannetjes voor, dus kon hij direct de handen uit de mouwen steken. Vergeet ook niet, dat hij argwaan moet koesteren en niet anders verwacht, dan dat John Raffles hem zal trachten voor te zijn.

— Je hebt gelijk, Edward. Een opmerking nog. Als Nicholson inderdaad gisteren om vijf uur de plek van de schaduw heeft bepaald, dan kan hij zijn onderzoek wel verder hebben voortgezet.

— Neen, Charles, zei Raffles, vergeet niet, dat de schemering hier slechts kort duurt en hij wilde natuurlijk op dit onbekende eiland niet door de nacht overvallen worden.

— Goed, maar dat geldt voor ons ook en in ieder geval zullen wij vandaag tot vijf uur moeten wachten. Nicholson kan op dat uur reeds hoog en breed de Gouden Spin te pakken hebben.

Raffles dacht een ogenblik na en antwoordde:

— Het is natuurlijk mogelijk, maar ik geloof het niet. De afstand van het jacht tot de grot van de Gouden Spin bedraagt zeker wel vijf uur gaans en het is nu ongeveer twaalf uur. Verder is het de vraag of dat gouden ding zo

maar voor het meenemen ligt; het is best mogelijk dat er lang naar gezocht moet worden.

— En dan nog die zogenaamde geheimzinnige beletselen mylord, riep Henderson uit, die aandachtig had toegeluisterd.

Raffles haalde zijn schouders op.

— Hinderpalen, zei hij, vindt men overal, en die zijn er om overwonnen te worden. Mochten de bandieten echter de schat werkelijk reeds in handen hebben, voordat wij ter plaatse zijn aangekomen dan nemen zij mij heel wat werk uit de handen, want ik zal wel een middel weten te vinden om hun dat kostbare ding weer afhandig te maken. Maar laat ons nu verder gaan en ogen en oren goed openzetten.

De tocht werd voortgezet.

Dwars door het maagdelijke woud, dat de heuvels bedekte, baanden de mannen zich een weg.

Het was juist één uur toen de hond eensklaps bleef staan met gespitste oren en een dof gebrom liet horen.

Zijn haren stonden steil overeind en hij scheen bang te zijn.

Brand uitte een kreet van ontzetting.

— Pas op, Edward. Een slang, schreeuwde hij.

Op nauwelijks tien passen afstand van Raffles, die in gedachten voort liep, verhief zich een bont gekleurde kleine slang met een driehoekige kop, een glanzend groene huid, en een geelgeschubde buik uit het gras, waarvan het gevaarlijke monster nauwelijks te onderscheiden was.

De kleine ogen van het reptiel fonkelden boosaardig en de gevorkte tong schoot snel heen en weer tussen de opeengeklemd kaken.

Het volgende ogenblik zou de slang zich op Raffles hebben geworpen.

Maar de hond scheen zijn vrees te hebben overwonnen, met een geweldige sprong wierp hij zich op de slang en beet het dier juist achter de kop in de opgezette hals.

Het monster kronkelde zich om en om en trachtte tevergeefs zich van de hond te bevrijden.

Maar Brain liet niet zo gauw los wat

hij eenmaal vasthad.

Hij sleurde de slang woedend heen en weer, totdat het lichaam slap in zijn bek hing.

Brand kwam naderbij en verbrijzelde met een slag van de kolf van zijn revolver de kop van het monster.

Het was een zogenaamde moerasadder, een der giftigste soorten uit de tropen, maar die op de Fidsji-eilanden reeds lang niet meer voorkomen.

Raffles streelde de hond, over de kop, en zei toen hoofdschuddend:

— Ik zou nooit gedacht hebben dat er giftslangen op dit eiland waren. Op de bewoonde eilanden zijn zij zeker niet meer. Wij zullen goed moeten oppassen en dit goed afgelopen avontuur als een waarschuwing beschouwen.

Een half uur later, hadden de drie mannen de voet van de Vinger bereikt.

De merkwaardig gevormde rots was ongeveer honderd meter hoog en stond geheel afgezonderd.

Geen wonder, dat de lasthebbers van Koningin Amagura deze plek hadden uitgekozen om de weg te wijzen naar de verborgen schat.

De reizigers zochten de schaduw op en gingen wat zitten eten.

— Zouden die anderen langs dezelfde weg terugkeren? vroeg Brand toen zij klaar waren.

— Dat acht ik zeer waarschijnlijk. Natuurlijk kiezen zij de kortste weg.

Brand wierp een blik om zich heen.

Op enige afstand ontwaarde hij verscheidene afgezonderd liggende bosjes, en het zou pas over enige uren mogelijk zijn het juiste daarvan aan te wijzen.

Er schoot niets anders over, dan geduldig te wachten.

Raffles echter wenste deze tijd zo nuttig mogelijk te besteden.

De rotspiek, die een zeer gunstige waarnemingspost zou opleveren, was met enige inspanning wel te beklimmen zodat het drietal besloot naar de top te klauteren om vandaar de omgeving te verkennen.

Het was een moeilijke klimpartij maar na een uur zwoegen hadden zij toch de top bereikt, die nauwelijks plaats bood voor de drie mannen.

Men genoot van hier een verrukkelijk uitzicht over bijna het gehele eiland.

Al spoedig werd de aandacht van Raffles getrokken door een grauwe massa, ongeveer in het midden van het eiland.

Hij bracht de kijker voor zijn ogen en staarde er geruime tijd door.

— Zie je iets bijzonders? vroeg Brand eindelijk.

— Ik kijk naar dat grijze gesteente daarginds, luidde het antwoord. Het ziet er uit als een ontzaglijke hoeveelheid gestolde lava.

— Dat is best mogelijk, want dit eiland moet van vulkanische oorsprong zijn, merkte Brand op. Het is misschien het overschot van een uitgebrande vulkaan.

— Dat denk ik ook. Ik zie verder een smal ravijn, dat is ongetwijfeld de kloof, waarvan sprake is in het reisboek van Jean de la Hure. Laten wij er op af gaan, lui; wij behoeven nu niet langer te wachten.

Raffles haalde zijn kompas te voorschijn en bepaalde nauwkeurig de rich-

ting van het ravijn.

De afdaling kostte heel wat minder tijd dan de beklimming en weldra stonden zij weer op vlakke grond.

Het was nu drie uur in de namiddag en zij hadden dus twee volle uren uitgewonnen.

De tocht werd nu met grote omzichtigheid voortgezet, want zij moesten op hun tegenstanders bedacht zijn.

Nu en dan raadpleegde Raffles zijn kompas, teneinde zich te overtuigen, dat hij de goede richting volgde.

Plotseling, alsof zij uit een toversprookje verplaatst werden in een nachtmerrie, bevonden zij zich tegenover de ingang van een sombere grauwe rotskloof, ternauwernood drie meter breed en zeker vijftig meter hoog.

De ruwe wanden verrezen naast hen, terwijl zij over de steenachtige bodem voortliepen, als ingesloten door de wanden van een put.

Er was geen twijfel aan, zij bevonden zich aan de ingang van de bergkloof, die naar de grot van de Gouden Spin voerde.

HOOFDSTUK IX

DE GEHEIMEN VAN HET EILAND EUA

Raffles, Brand en Henderson vorderden slechts langzaam.

Hoewel de zon nog tamelijk hoog aan de hemel stond, was het in deze sombere kloof reeds tamelijk donker.

De grijze wanden bestonden voor een deel uit basalt, voor een ander deel uit lava-gesteente.

Hier en daar zag men nauwe spleten, waardoor men zich slechts met moeite een weg zou kunnen banen.

Geleidelijk verbreedde de rotsspleet zich.

Het ravijn liep niet in rechte lijn door, maar met een flauwe bocht; de wanden werden langzamerhand minder steil, maar het was te zien, dat zij bij de kromming van de kloof weer dichtertot elkander overhielden.

Zwijgend vervolgden de drie mannen hun weg.

Zelfs de hond scheen onder de indruk te zijn van het troosteloze en sombere der omgeving, want hij liep met de staart tussen de benen en de kop naar de grond gebogen mee.

Allen waren op hun hoede, in de verwachting elk ogenblik menselijke stemmen te horen, maar alles bleef stil, dood stil, geen geluid liet zich horen.

En toch was Raffles er zeker van, dat de anderen hem voor waren en reeds een bezoek aan de grot hadden gebracht.

De tocht door de kloof duurde ongeveer een uur.

Nu en dan kwamen zij voorbij het geraamte van een of ander groot dier, een hert, een aardvarken en zelfs nog wel grotere dieren.

Het leek wel, alsof zich hier wilde dieren ophielden, maar zij vroegen zich

te vergeefs af, waar dezen in dit ravijn met zijn steile wanden hun hol hadden.

Zij naderden nu de bocht in de kloof en gingen op de punten hunner voeten verder.

Raffles, die vooraan liep met het geweer in de aanslag, bleef plotseling staan.

Op zijn gelaat tekende zich de grootste verbazing en ongerustheid af.

Op een afstand van ongeveer honderd meter scheen de kloof aan de andere zijde van de bocht plotseling te eindigen en werd daar als het ware afgesloten door een muur, die als een reusachtige deur van graniet het ravijn beschermde tegen indringers.

Maar in deze natuurlijke deur gaapte een opening, waarvan de onderkant ongeveer vier meter van de bodem van het ravijn was gelegen.

Daarheen leidde een smal, steil pad.

En op dat pad bewogen een stuk of zes mannen zich moeizaam voort, terwijl twee anderen beneden de wacht schenen te houden.

Raffles wakte Brand en Henderson naderbij.

Voorzichtig keken zij om de rand van het uitspringend rotsgedeelte, dat hen thans nog verborben hield.

Het was duidelijk, Nicholson en zijn kornuiten waren nu pas tot aan het einde van hun tocht genaderd, maar misschien was Raffles toch nog te laat.

Terwijl zij daar stonden, trof hem een ongewoon geluid, dat Raffles en zijn makkers met schrik vervulde.

Het klonk als een geweldig gefluit van de wind, of het uitlaten van stoom door een locomotief.

En toen zagen Raffles en zijn metgezellen iets, dat hen het bloed in de aderen deed verstijven van schrik en ontzetting...

Uit de donkere opening van het hol kwamen eensklaps de koppen van twee afzichtelijke slangen te voorschijn, zo monsterachtig groot, dat Raffles het onbestaanbaar achtte.

Toen een der monsters de kaken opende, kreeg Raffles de indruk, alsof het dier met gemak een volwassen mens zou kunnen verzwelgen.

Hun kleur was van een giftig groen met een blauwachtige weerschijn en de grote schubben vingerdik, glinsterden als metaal, met een violette glans.

De slangen staken de afschuwelijke kop omhoog, terwijl hun gevorkte tongen te voorschijn schoten, en gleden toen met ongelooflijke snelheid, bijna tegelijkertijd, het hol uit en langs de onderzijde van de afsluitende rots naar omlaag.

De mannen, die voor Raffles en zijn gezellen in de rotskloof waren doorgedrongen, schenen eerst als door schrik verlamd te zijn, maar trachtten toen te vluchten.

Snel als de bliksemflits echter, was een der monsters vooruit geschoten en had een der mannen in het midden vastgegrepen.

De ongelukkige slaakte een snerpende gil, terwijl zijn beenderen kraakten tussen de tanden van de monsterachtige slang.

Het dier sloeg slechts een kronkel van het lichaam om de hals van zijn prooi, en vermorzelde hem, zoals een mens een worm vertrapt.

Maar meteen ontspande het monster de kronkel en greep een tweede slachtoffer, die hetzelfde lot onderging.

De anderen renden in doodsangst in de richting waar Raffles en zijn metgezellen stonden.

Raffles nam direct het besluit de schurken aan deze ontzettende dood te ontrukken.

Hij had zijn geweer met een ontplofbare patroon geladen, liet zich op een knie vallen, richtte zorgvuldig en brandde los.

Een der twee slangen scheen getroffen te zijn.

Het monster stiet een schrill gesis uit, kronkelde zich in tal van bochten, terwijl een bloedgolf uit zijn muil stroomde.

De vluchtende mannen waren echter door schrik zo bezeten, dat zij niets meer zagen of hoorden en slechts op lijfsbehoud beducht waren.

Lijkbleek, met de doodsangst op het gelaat, snelden zij, zonder om te zien en zonder er zelfs acht op te slaan,

vanwaar dit plotselinge schot afkomstig was, voorbij de drie mannen, van wie Henderson en Brand ternauwernood zichtbaar waren, daar zij achter het uitstekend gedeelte van de rots stonden.

Nicholson was een der laatsten die voorbij snelden, en scheen Raffles niet te zien.

Voortstuivend, alsof de duivel hen op de hielen zat, nu en dan struikelend over de rostblokken en dan luid brullend van schrik en angst, vluchtten de bandieten door de nauwe kloof en waren spoedig verdwenen.

De tweede slang kroop langs en over het lichaam van het gewonde monster en scheen naar zijn tegenstander te zoeken.

Toen kreeg het dier Raffles in het oog, die zijn geweer snel opnieuw met een ontplofbare kogel geladen had en rustig de komst van het ondiep afwachtte.

Hij bracht 't geweer aan de schouder, liet het monster tot op tien meter naderen, en joeg het toen een kogel in de kop.

De kogel ontplofte en verbrijzelde de hersenpan van het reptiel.

Het geselde in zijn doodstuip met zijn ontzaglijk lichaam de bodem van het ravijn en kronkelde zich in talloze bochten.

Geleidelijk werden de bewegingen minder krachtig en eindelijk lag de slang volkomen stil.

De geweldige kaken sloten zich, het brandend vuur week uit de pupillen, en een hoornachtig vlies breidde zich over de groenachtige ogen uit; de slang was dood.

Voorzichtig kwamen de drie mannen naderbij.

Toen zei Raffles op zachte toon:

— Nu begin ik te begrijpen, waarom Jean de la Hure sprak van « geheimzinnige beletselen », welke zich zouden kunnen voordoen.

— Ik wist niet dat er op de wereld nog zulke monsters bestonden, zei Brand, die zich nog nauwelijks van zijn schrik hersteld had.

— Je zult ze dan ook waarschijnlijk

niet meer vinden in die streken waar de beschaving is doorgedrongen, zei Raffles. Nu begrijp ik ook de aanwezigheid van die geraamten van grote dieren in het ravijn. Zij zijn waarschijnlijk allen ten buit gevallen aan deze twee monsters.

— Ik geloof dat niemand in Londen het zou geloven als gij het zoudt vertellen, mylord, riep Henderson uit, die vol ontzag naar het monster keek, dat zich over een lengte van wel zestien meter op de bodem van het ravijn uitstrekte.

— Dat geloof ik ook, James, zei Raffles glimlachend. Het is jammer, dat wij een van deze beestjes niet kunnen meenemen om te getuigen van de waarheid, maar daar zij minstens vijfhonderd kilo wegen, en er enige paarden nodig zouden zijn om ze naar onze duikboot te slepen zullen wij ons dat genoeg moeten ontzeggen.

— Zouden de slangen in deze spelonk hun hol hebben gehad? vroeg Brand.

— Ongetwijfeld, en wij zullen maar niet aannemen dat er nog méér van die lieve diertjes zijn.

— Zou je denken, dat het niet de enigen zijn? vroeg Brand.

— Ik hoop het wel, maar ik weet het niet en daarom moeten wij het onderzoeken, antwoordde Raffles.

— Durf je dat te wagen?

— Het moet, als we de Gouden Spin willen buit maken. Kom mee, want over en paar uren is het donker. Je hebt immers touwen bij je, James?

— Ja, mylord, alles wat we nodig kunnen hebben, heb ik bij me.

— Dan niet langer getalmd.

Het drietal zette de tocht door het laatste gedeelte van de kloof voort.

Aan de voet van het grote rotsblok, waarin het hol gaapte, vonden zij de drie geheel vermorzelde lijken van de drie slachtoffers der slangen.

Raffles en zijn twee metgezellen beklommen, niet zonder moeite, het smalle en steile pad dat naar het hol voerde.

Zodra zij daar binnen waren moesten de zaklantaarns ontstoken worden.

Het hol was vrij laag, maar blijkbaar zeer diep en breed.

Zij ontdekte alda de ligplaats van de twee monsterachtige slangen en zagen in de verte iets glanzen.

Zij gingen er voorzichtig op af en kwamen voor een koperen deur, door een aantal stevige bouten afgesloten.

Door middel van de meegenomen gereedschappen wist Raffles deze bouten te verwijderen, en kon hij de deur open maken.

Een vreemd schouwspel vertoonde zich aan de drie mannen.

Zij bevonden zich in een hol, waar een groenachtige schemering heerste, echter sterk genoeg om het gouden voorwerp te onderscheiden, dat zich in een hoek van de grot bevond.

Het was een ruw bewerkte gouden klomp, in de vorm van een spin, en voorzien van acht poten van hetzelfde metaal.

Om het midden was een snoer van grote diamanten gewonden, en om de poten banden van parels.

Er viel niet aan te twifelen, het drietal had de beroemde Gouden Spin, welke koningin Amagura eeuwen geleden hier had laten brengen, gevonden.

In een oogwenk was het plan van Raffles gemaakt.

Er viel echter niet aan te denken dit zware voorwerp langs dezelfde weg als zij gekomen waren, naar de duikboot terug te voeren.

De nauwe rotsspleten bewezen hem echter, dat het hol ook langs een andere weg kon worden verlaten.

Hij haalde de staaf dynamiet te voorschijn, welke hij bij zich had gestoken, deelde deze in kleine stukken, en legde ze in de rotsspleten, waarbij hij gebruik maakte van Henderson's krachtige schoulers.

Door middel van een lont werd het dynamiet tot ontploffing gebracht, nadat de drie mannen zich in veiligheid hadden gebracht.

Toen zij het hol weer binnengingen, bevonden zij, dat de ontploffing de scheuren aanzienlijk verwijd had.

Het licht drong nu in overvloed binnen.

— Laten wij voortmaken, zei Raffles, want als de vluchtelingen over de eerste

schrik heen zijn, komen zij vast en zeker terug.

Een stevig touw werd om de Gouden Spin vastgemaakt en gedrieën klimmen zij naar buiten, het touw achter zich aantrekkend en haalden met vereende krachten de schat naar buiten.

Het bleek nu, dat zij zich aan het andere uiteinde van de kloof bevonden, op de met kort gras en mos begroeide helling van een heuvelrug, die langzaam naar de vlakke afdaalde.

Door de kijker kon Raffles duidelijk zien, dat zij hun weg naar de kust langs deze helling aanmerkelijk konden bekorten.

De terugtocht werd aanvaard, en het was nog niet geheel donker, toen de drie mannen transpirerend en buiten adem met hun vrachtje aankwamen op de plek, waar de « Bruinvis » voor anker lag.

Gedurende hun tocht had Raffles de omgeving aanhoudend verkend, vrezende voor een overval.

Zij konden zich evenwel aan boord van de boot begeven, zonder iets bijzonders te hebben gezien.

De Gouden Spin werd met grote inspanning aan het touw naar beneden gelaten en daar met doeken bedekt.

Toen Raffles weer de smalle gang inging, trok het gedrag van de hond zijn aandacht.

Het dier snuffelde grommend heen en weer voor de deur van een weinig gebruikte ruimte, waar de watervoorraad was opgeslagen en dat zich dicht bij de achtersteven bevond.

Raffles begreep dat hier gevaar school. Met zijn linkerhand de deur openrukkende, trok hij met de andere zijn revolver.

Bij het licht van een kaars lag in de kleine ruimte een man geknield, blijkbaar verdiept in een of ander geheimzinnig werkje.

Hij keek verschrikt om bij het geluid van de opengaande deur.

Raffles keek in het bleke gelaat van professor Nicholson.

Met een kreet van woede sprong de man overeind.

Voor Raffles het had kunnen verhin-

deren bracht hij een fluitje aan de mond en het volgende ogenblik klonk een schrill gefluit, dat tot ver in de omtrek vernomen moest worden.

Het werd op enige afstand dadelijk beantwoord.

Nicholson had de kaars uitgeblazen voor dat Raffles had kunnen schieten.

Hij bukte zich, vatte Raffles om de knieën en deed hem zijn evenwicht verliezen.

Het volgende ogenblik was hij hem voorbijgesneld en de kleine ladder opgevlogen, die naar het dek leidde.

Daar Henderson op het voordek bezig was, wist hij niet zo gauw wat er aan de hand was.

Brand was beneden bezig met het klaar maken van het eten.

In een oogwenk waren de vijf gevluchte bandieten toegesneld en op het dek gesprongen. Maar intussen had Henderson nu ook begrepen wat er aan de hand was.

Zwaaiende en trappende met armen en benen, wierp hij zich te midden van de bandieten, greep er twee met beide handen in de nek en kwakte hun hoofden met zoveel geweld tegen elkander, dat zij zonder geluid te geven, op het dek neervielen.

Zonder zich lang te bezinnen, greep hij een derde om het middel, hief hem boven het hoofd als ware hij een kind, en wierp hem overboord.

Nicholson sloop van achteren op hem toe en wilde hem zijn dolk in de rug stoten, maar Raffles, die op zijn beurt naar het dek was geklommen, ving zijn arm op en drong hem naar de rand van het dek.

Nicholson trachtte zijn arm te bevrijden, om Raffles de dolk in de borst te stoten, maar deze spande al zijn krach-

ten in, wist de dolk om te keren en stiet het wapen in de zijde van zijn aanvaller.

Met een rochelend geluid stortte de schurk ruggelings in zee.

Nu was het hele dek gezuiverd, want Henderson had de laatste bandiet met een stomp in de borst onschadelijk gemaakt en de man eenvoudig overboord gezet.

Nu was duidelijk 't geroep van Brand die beneden was gebleven, te horen.

Raffles en Henderson lieten zich langs de stalen ladder naar beneden glijden.

Zij vonden Brand in het ruim van de watervaten, waar hij bezig was, zo goed mogelijk het lek dicht te houden, hetwelk Nicholson in de stalen wand had geboord.

Als de hond de toeleg niet tijds ontdekt had, dan zouden de drie opvarenden op enige mijlen uit de kust jammerlijk om het leven zijn gekomen.

Henderson, bekwaam monteur als hij was, had het euvel gelukkig spoedig verholpen, terwijl de twee vrienden op het dek waakten tegen een nieuwe overval.

Er gebeurde echter niets meer. Van de aanvallers, die waarschijnlijk zwemmend het stoomjacht hadden bereikt, was niets meer te zien.

Een uur later baande de « Bruinvis » thans beladen met een waarde van vele duizenden Ponden Sterling, zich een weg door de overhangende takken en bladeren van zijn schuilplaats.

Juist toen zij de kreek uitkwamen, zagen Raffles en Brand, die op het dek stonden, in de verte een groen lichtje, dat zich zeer snel scheen te verplaatsen.

Het was het boordlicht van de stoomjacht door Nicholson gehoord, en dat thans onverrichterzake terug keerde.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

HET VALSE LITTEKEN

